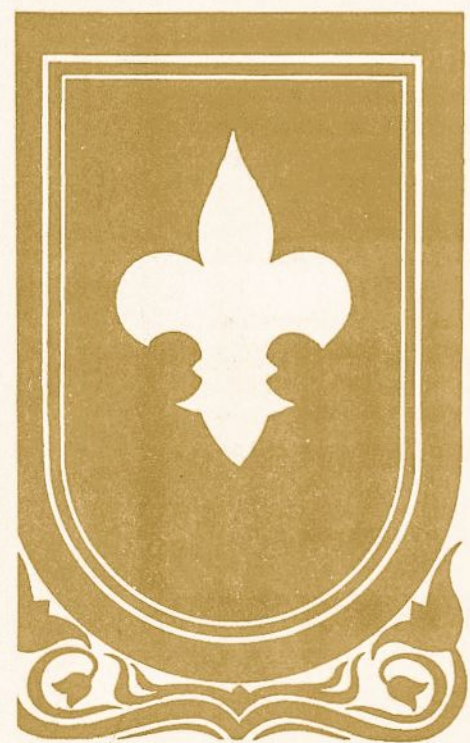

F

1

SIKAUTU

NR 12

AIODAS

SKAUTŲ AIDAS

Lietuvių skautų ir skaučių laikraštis

Leidžia LSS Tarybos Pirmija

Oficialus Lietuvių Skautų Sąjungos organas

Leidimą tvarko LSB Vadija

Vyr. redaktorius v.s. Č. Senkevičius
Seserijos redaktorė s. O. Gailiūnaitė
Brolijos redaktorius jūr. s. Br. Stundžia
Atstovas Čikagoje jūr. ps. Br. Juodelis
Meninė talka s. v. v. sl. V. Girniaus
Administratorius s. L. Eimantas
Ekspeditorius s. v. v. sl. J. Karasiejus

REDAKCIJOS ADRESAS: Č. Senkevičius, 40 BURROWS AVE., ISLINGTON, ONT., CANADA, Tel. BE.3-7321.

ADMINISTRACIJOS ADRESAS: L. Eimantas, 91 KING EDWARD AVE., LONDON, ONT., CANADA.

Prenumerata metams 3,00 Kanados doleriai, pusei metų \$1.50. Smulkūs skelbimėliai iki 20 žodžių \$1.00. Spausdina TIME PRESS, 186 A Wallace Ave., Toronto 4, Ont., Canada. Tel. LE. 2-2259.

Lithuanian Boy- and Girl Scout periodical. Editor Č. Senkevičius, 40 Burrows Ave., Islington, Ont., Canada.

1960 mt. gruodžio mėn. Nr. 12

METAMS BAIGIANTIS

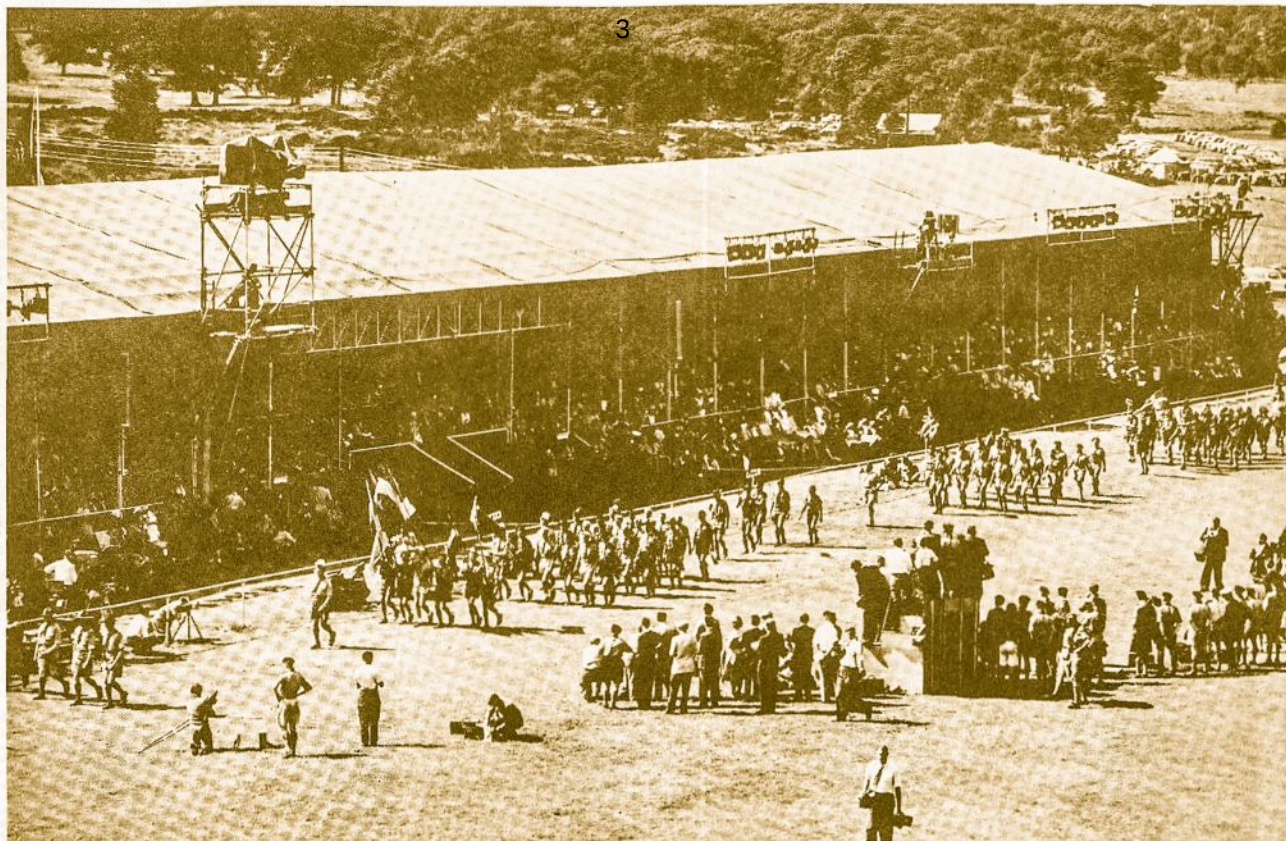
Baigiamė metas, per kuriuos išleidome aštuonis "Skautų Aido" normalius 20 psl. numerius ir du padidintus. Pradėjome šiuos metus, laikraštį spausdindami didesniame formate. Kaip metų pradžios atsiliepimai parodė, didesnis formatas geriau visiems patiko. Taipgi ir redakcijai padidintame formate atsivėrė platesni laukai techniskam aptvarkymui - laužymui.

Žiūrėdami į ateinančius metus, neprižadame daug. Patirtis liūdi, kad nėra lengva redakcijai sulekti dar trūkstamos nuolatinės talkos. Žinome, kad laikraščiui dar daug ko trūksta, kad daug kas galėtų būti geriau. Aiškiai matome spragas ir dėl jų daugiausia rūpinamės. Reikėtų turėti daugiau iliustracijų vaikams, daugiau jų amžiui pritaikytų apsakymėlių vaizdais, reikėtų nuolatinio Skilties Palapinės skyrelio redaktoriaus, reikėtų duoti kai ko daugiau sesėms, reikėtų rankdarbių piešinių, reikėtų trumpų korespondencijų iš visų vienetų ir vietovių. Šiais metais redakcijai nepavyko tų spragų užkaišioti. Buvo kreiptasi į ne vieną asmenį, prašant mums padėti. Deja, iš visų susilaukėme neigiamų atsakymų. Tačiau turėjome ir gražų būrį nuolatinių bendradarbių, kuriuos šia proga skaitytojams pristatyti yra mums didelė garbė. Štai jie:

Kun. Alfa Sušinskas, v.s. L. Čepienė, v.s. A. Matonis, s. V. Mantautas, s. A. Venclauskas, s. P. Molis, Vienišas Vanagas, Saulius Kaunelis, oro sk. v. sl. Z. Koronkevičius, v.s. A. Krausas, jūr. v.s. L. Knopfmilleris, jūr. ps. Br. Juodelis, v.s. G. Juškėnas, J. Gliudys, Jr., s. A. Banevičius, s. Vl. Bacevičius, p. St. Dabkus, s. v. v. sl. J. Karasiejus, p. Vyt. Trečiokas, ps. R. Bagdonienė, s. L. Eimantas, s. dr. M. Budrienė, M. Chainauskas, R. Cibulskis, V. Bitėnas, s. H. Motgabienė, s. T. Gailius, ps. P. Pilypaitis, ps. J. Bružinskas, s. A. Augustinas, Nijolė Užubalienė, sesė Laima, S. Kaunelienė, sl. Br. Čepulevičius, Z. Vykintaitė, p. J. Urbelis, sesė Marytė ir sesė Ramunė, p. V. Gudelis, K. Čibas.

Šie pasišventę bendradarbiai nepagailėjo brangaus laiko, rašinėdami straipsnius, apsakymėlius, korespondencijas, reportažus, siųsdami nuotraukas. Tariaime jiems širdingą lietuvišką AČIŪ ir maloniai prašome savo darbais turtinti ateinančių metų "Skautų Aido" puslapius. Bendradarbių pagalba stengsimės daryti viską, ką galima geriausio šiomis sąlygomis atsiekti. Ramių Šv. Kalėdų ir viltingų ateinančių metų visiems mieliems skaitytojams, bendradarbiams, platintojams, visiems Sąjungos nariams - linkime ir toliau budėdami.

"Skautų Aido" redakcinis kolektyvas

Egzilų skautų kontingentas su savo tautinėmis vėliavomis žygiuoja Aukšinio Jubiliejaus Džiamborės parade, Anglijoje. Paradą priima Didžiosios Britanijos Karalienė Elzbieta II.

LINKĖJIMAI – GRĮŽTI

Smulkmenos dažnai išreiškia didelius dalykus. Dar taip neseniai buvo labai mėgiama, sutinkant Naujuosius metus, linkėti draugams bei pažįstamiems, arba spaudoje ir visai lietuviškai pokario išeivijai, ateinančiuosius Naujus metus sutikti laisvoje Tėvynėje. Dabar gi šitokių linkėjimų mažiau beišgirsti ar pamatyti tenka. Gal ir nebūtų nusibodęs šablonu pavirtęs linkėjimas, kaip nenusibosta "laimingų metų, ar linksmų švenčių", jei ne nuotaičių keitimasis. Metai po metų vis daugiau domimasi, kas čia, po mūsų kojomis, vis labiau kabinamasi į žemę, kurion daugelis atvykome tik dėl to, kad savoje Tėvynėje napanorėjome okupantui tarnauti, arba jam priešintis, netenkant sveikatos, gyvybės. Kažkaip lyg pradeda pamiršti, kaip čia atsiradome, lyg nusivylėm, kad paeiliui mesti linkėjimai neišsipildė,

kažkaip lyg apsipratome su likimu, nusistovėjome ir lyg pasiruošėme čia, tose svetingose šalyse, gyvenimą nubaigti. Galima prileisti, kad tokios nuotaikos susidarė, realiau pažvelgiant nūdienę buitį. Bet, kaip ten bebūtų, jos yra žalingos, nes smukdančios, nebestumiančios pirmyn, išskirstančios palengva ir kiečiausius fanatikus.

Kas liečia grįžimą į laisvą Tėvynę Lietuvą, mes turime būti nepajudinami fanatikai. Grįžti, į laisvą Tėvynę grįžti! Su šiuo šūkiu turime gyventi, kiekvieną rytą ir vakarą jį sau kartoti. Tai akstinas visiems tautiniams darbams, tai mūsų gyvenimo kelrodis.

Ne liūdny apmąstymų, skaudžių politinių atskleidimų mūsų jaunimui reikia, bet ugnies ir entuziazmo, aiškaus supratimo, kad čia tesame laikini sve-

Šv. Kalėdų džiaugsmo skautišku idealu plakančiom širdim, laimingų ir broliškos tarpusavio meilės pilnų

1961 metų linki Sąjungos nariams-rėms, rėmėjams, tėveliams ir bičiuliams

LS Sėsėrijos, LSBrolijos Vadijos
ir Tarybos Pirmija

Patvariai ir ryžtingai bet kokiose gyvenimo aplinkybėse BUDĖKIME dėl idealo, kuris skaisčia žvaigžde sušvito pirmąją šventų Kalėdų naktį virš Betliejaus tvartelio. Į Naujuosius metus neškimės visa tai, ką esame gero savo tautai, tėvynei ir žmonijai padarę, praeičiai palikdami sunkumus ir nesekmes.

"Skautų Aidas"

Scena iš lėlių teatro Omahoje.

Nuotr. K. L. Musteikio

čiai, kad mūsų darbai ir aukojamas laikas tėra tam, kad pasiruoštume didžiajam žygiui ATGAL. Tautai nebus svarbu, ar grįši tu, ar tavo vaikas ar vaikų vaikai. Tėvynė džiaugsis sugrįžusiųjų skaičiumi, ne pavardėmis. Kam bus skirta svetur prisiglausti amžinajai ramybei, tenesako tas paskutinę savo gyvenimo akimirką, kad viltys neišsipildė. Viltys neišsipildytų tada, kai po savimi paliktume kartą, jai nesugebėję ar nenorėję perduoti lietuviško sąmoningumo, noro tarnauti ir dirbti tėvų žemei, troškimo ją,

kaip brangiausią turtą, kada nors išvysti.

Stovėdami ir vėl ant Naujųjų Metų slenksčio, pagalvokime apie besiantinančią grįžimo valandą, sutikime, kad reikia priaugančiai kartai skiepyti tuos pačius troškimus, kuriais mes gyvename. Palinkėkime ir mažiesiems grįžimo į laisvą Lietuvą. O tuos linkėjimus, išreikštus žodžiais, remkime per visus ateinančius metus nenuilstamais darbais, ugdydami jaunuosius ne svetimiesiems, bet tik saviesiems, savai ateities Lietuvai.

Lietuviai skautai -
savo tautos repre-
zentantai. Sakalai
Auksinio Jubilie-
jaus Džiamborėje.

Nuotr. A. Banionio

Kalėdų švenčių ir Naujųjų 1961 Metų proga sveikiname visą lietuvių skautų šeimą, jos naujai išrinktąją vadovybę, tėvus ir rėmėjus, linkėdami nepaliaujamos Dievo palaimos, kuri gaivintų mūsų visų optimizmą, tarpusavio meilę ir nepalaužiamą ištikimybę Lietuvai -

kun. V. CUKURAS, LSS Pirmijos Dv. Vad.

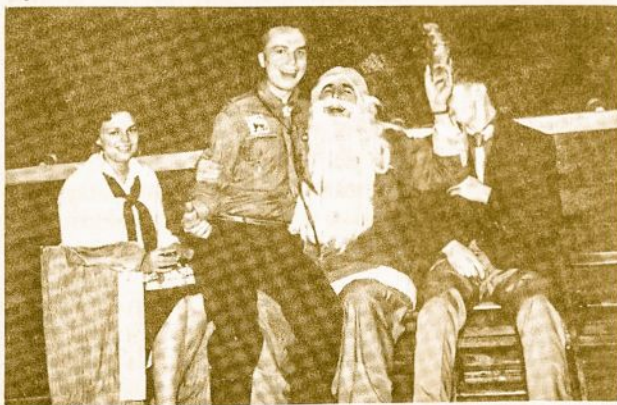
kun. St. YLA, LS Sėsėrijos Dv. Vad.

kun. J. PAKALNIŠKIS, LS Brolijos Dv. Vad.

SKAUTAI IR KARIAI NEPRIKLAUSOMOJE LIETUVOJE

GEN. STASYS RAŠTIKIS

Kiekvienas žmogus ir kiekviena organizacija, kaip ir kiekviena valstybė bei tauta, pirmiausia rūpinasi savo dabartimi. Su dabarties rūpesčiais yra susiję rūpesčiai apie ateitį, kurią norima matyti geresnę ir šviesesnę už dabartinę ir kuriai dažnai dirbama dabartyje. Tačiau laiko eigoje, be dabarties ir ateities, yra dar ir praeitis. Vieniems ji yra buvusi geresnė, kitiems blogesnė, vieni ją giria, kiti peikia, tačiau niekas negali jos išbraukti iš istorijos lapų, nes ji tikrai yra buvusi, kaip ir dabartis tikrai yra. Praeitis yra

Worcesterio skautus-es aplankęs Kalėdų Senelis.

gera mokykla dabarčiai ir ateičiai, nes ji parodo ne tik gerai atliktus darbus, bet ir padarytas klaidas. Ne be reikalo yra sakoma, kad žmogus gyvena dabartyje, mokosi iš praeities ir dirba ateičiai. Žinoma, gali būti ir išimčių, tačiau jos negali būti taikomos mūsų skautams. Lietuviai skautai labai gražiai veikė praeityje, taip pat gražiai jie veikia dabar ir jautriai rūpinasi ateitimi. Mūsų skautai domisi Lietuvos istorija ir tinkamai vertina ją. Lietuvos Skautų Sąjungos, kaip ir pačios Lietuvos, istorija yra labai turtinga, graži ir pamokanti. Šį kartą labai trumpai prisiminkime tik vieną Lietuvos Skautų Sąjungos istorijos lapą - lietuvių skautų santykius su lietuviais kariais Nepriklausomoje Lietuvoje.

Daugelyje valstybių skautai gražiai bendradarbiauja su savo kariais. Tokiam bendradarbiavimui gražų pavyzdį davė didysis karys skautų įkūrėjas generolas BADEN POWELL. Nepriklausomoje Lietuvoje tas skautų ir karių bendradarbiavimas buvo labai artimas, nuoširdus ir naudingas. Jis buvo pradedęs kartu su Lietuvos skautų organizacijos pradžia, nes ir tos organizacijos pradininkai ir pirmieji skautų vadai kartu buvo ir vieni iš pirmųjų Lietuvos karių savanorių ir Nepriklausomos Lietuvos kariuomenės organizatorių. Tik prisiminkime kapitoną *Petrą Jurgelą - Jurgelevičių*, pulkininką *Izidorijų Kriaunaitį*, pulkininką leitenantą *Antaną Mačiuką* ir kitus.

Vyriausiuoju Lietuvos skautų vadu bene ilgiau-

Clevelando mažiesiems didis
džiaugsmas - Kalėdų Senelis ir
eglutė.

Nuotr. Vl. Bacevičiaus

Skaitykite ir platinkite

“Skautų Aidą”!

Linksmas kampelis

Direktorius: — Tu pripažįsti, kad naujas mokinys buvo nuneštas prie prūdo ir panardytas į vandenį? Kokia dalis šioje gražioje byloje teko tau, Jonai?

Jonas, išsigandęs: — Dešinioji koja, ponas direktoriau.

* * *

Mokytojas: — Jei tavo tėvelis turėtų 750 g mėsos ir pirkėjas pareikalautų 1 kg, ką tėvelis darytų?

Mėsininko sūnus: — Jis pridėtų didelį kaulą.

siai buvo Lietuvos kariuomenės tikrosios tarnybos pulkininkas Vyčio Kryžiaus ir Geležinio Vilko ordino kavalierius Juozas Šarauskas. Ilgus metus jis buvo kariuomenės štabo spaudos ir švietimo skyriaus viršininku. Tačiau dabar galima jau atvirai pasakyti, kad pulkininkas Šarauskas didžiausią dalį savo energijos ir laiko skyrė ne spaudos ir švietimo skyriui, bet pirmiausia Lietuvos skautams. Tas karys, skautas, patriotas ir idealistas kaip tik daugiausia dėl skautų idėjos 1941 metais neteko laisvės ir susilaukė žiauriausios tragiškos mirties — jis kartu su kitais kaliniais bolševikų buvo sušaudytas garsioje kalinių mirties voroje Červenės miške. Šia proga verta prisiminti, kad ir mūsų artimiausių kaimynų latvių skau-

tų vadas, taip pat karys, generolas *Gopperis* tais pačiais 1941 metais bolševikų buvo irgi žiauriai nužudytas Rygos kalėjime.

Nepriklausomos Lietuvos kariuomenės ir Skautų Sąjungos santykiai rėmėsi abipusiu bendradarbiavimu, t. y. kariuomenė visokeriopai remdavo skautus, o skautai tiesioginiai ir netiesioginiai padėdavo papildyti kariuomenę geriausiais kariais ir kandidatais į karių vadus. Kariuomenės vadovybė Lietuvoje ypač rėmė dvi organizacijas — Lietuvos Šaulių Sąjungą ir Lietuvos Skautų Sąjungą. Abi tos organizacijos buvo tautinės, patriotinės ir nepolitinės ir skyrėsi viena nuo antros daugiausia gal tik tuo, kad Šaulių Sąjunga buvo karinė ir ginkluota organizacija, buvusi kariuomenės vadovybės žinioje, tuo tarpu Skautų Sąjunga nepriklausė kariuomenei ir jos tikslai buvo auklėjamojo pobūdžio.

Kariuomenės parama skautams pasireiškėdavo įvairiais būdais, ypač skautų stovyklavimo metu. Kariuomenė duodavo skautams susisiekimo priemonių nuvykti į stovyklas ir grįžti iš jų. Pačias stovyklas kariuomenė aprūpindavo palapinėmis, brezentais, karinėmis lauko virtuvėmis, katilais, katiliukais, maisto produktais, antklodėmis, kuprinėmis, piūklais, kirviais, kastuvais, susisiekimo ir ryšių priemonėmis. Tikrosios tarnybos kariams buvo leista aktingai dalyvauti Lietuvos Skautų Sąjungos veikloje ir prie karinių uniformų dėvėti skautų pasižymėjimo ir garbės ženklus. Kariams skirtame iliustruotame laikraštyje “Karyje” ilgą laiką buvo atskiras skautų skyrius.

Skautai vadovavosi Lietuvos kariuomenės statutų nuostatais savo rikiuotėje, patikrinimuose, paradoose, vėliavų pagerbimo apeigose ir savo stovyklų vidaus sutvarkyme. Net skautų stovyklų papuošimai būdavo beveik tokie patys, kaip ir karių vasaros stovyklų papuošimai poligonuose. Lietuvos skautai imdavo pavyzdį iš kariuomenės ir savo organizacijos susitvarkyme, ypač drausmės ir paklusnumo srityje.

p. E. Sinkys, veiklus Bostono tėvų komiteto pirmininkas.

Nuotr. Federavičiaus

Visi tie iš Lietuvos kariuomenės paimti pavyzdžiai ir dabar yra praktikuojami lietuvių skautų daliniuose beveik visame laisvame pasaulyje.

Dabartinė Lietuvių Skautų Sąjunga išeivijoje, vadovaudamasi pasaulinės skautų organizacijos tarp-tautiniais principais ir tradicijomis, vis dėlto, pirmiausia ugdo ir tęsia Nepriklausomos Lietuvos skautų ir skaučių gražius tautinius papročius ir lietuvių tautines tradicijas. Dabartiniame mūsų skautų tautiniame ir patriotiniame auklėjime šviečia ne tik gražūs praeities pavyzdžiai, bet ir viliojantis būsimosios Laisvos ir Nepriklausomos Lietuvos vaizdas. Visi mūsų skautai, kaip ir visa lietuvių tauta, tiki, kad raudonosios vergijos dienos nebus amžinos, kad anksčiau ar vėliau jos pasibaigs ir išnyks, kad Lietuva tikrai susilauks Laisvės, ir kad būsimoje Laisvoje ir Nepriklausomoje Tėvynėje laisva, tvarkinga ir stipri Lietuvos Skautų Sąjunga vėl žygiuos petys į petį kartu su būsimąja Lietuvos kariuomene į gražią, šviesią ir laimingą ateitį. Duok, Dieve, kad tai greičiau įvyktų!

KAIP ATISISVEIKINO SENIEJI METAI

Iškeliaudami Senieji Metai pasišaukė visą dvyliką savo ištikimųjų tarnų ir taip į juos prabilo.

- Mieli mano tarnai! Visus metus jūs man ištikimai tarnavote ir vykdėte mano įsakymus. Aš iškeliauju. Mano vietą užims Naujieji Metai. Būsime dabar jo tarnais. Tarnaukite ir Naujiesiems Metams, kaip tarnavote man.

Nusilenkė visi tarnai ir pasižadėjo vykdyti tai, ką įsakys naujasis jų ponas.

Paskui Senieji Metai vėl prabilo:

- Už jūsų darbą išeidamas norėčiau jus kuo nors apdovanoti. Pagalvokite, ko pageidautumėte? Ko norėtum tu, vyriausias mano tarne, Sausi?

- Aš norėčiau, kad tu mane apdovanotum tokia galia, kad kai tik aš panorėčiau ką nubausti, tuoj tas mirtų.

- Žiaurūs tavo troškimai, o tu pats ir taip jau rūstus esi. Bet gerai, duosiu tau tokią galią, kad kai tu panorėsi, galėsi kiekvieną gyvybę sustingdinti. Tačiau numarinti negalėsi, nes kitam kuriam iš jūsų visų suteiksiu galią atgaivinti tai, ką tu būsi sustingdęs.

Nusilenkė Sausis ir išėjo.

- Ko pageidauji tu, Vasari?

- Esu mažiausias, todėl norėčiau tik Sausiui padėti.

- Gerai. Turėsi tos pačios galios, kaip ir sausis.

Išėjo ir Vasaris.

- Dabar tavo eilė, Kovai. Ko norėtum?

- Esu nebejaunas, - nedrąsiai pradėjo Kovas. - Darbo nevensgiu, bet naktimis norėčiau turėti poilsį.

- Patenkinsiu tavo norą. Dienomis dirbsi, griaudamas blogą Vasario darbą, o naktimis ilsėsis.

Ir Kovas nusilenkęs išėjo.

- Na, Balandi, ko norėsi tu?

- Buvau tavo karalystės valytojas, norėčiau juo ir likti.

- Gerai. Tebūnie, kaip nori. Tu visuomet išvalysi laukus ir paruoši visa, kas reikalinga pavasariui sutikti.

Išėjo ir Balandis. Prisiartinio Gegužis. Šis nelaukęs, kol jį paklaus, ėmė savo pageidavimus dėstyti:

- Norėčiau visą gamtą prikelti ir paraginti į naują darbą. Prašau, suteik man galią atgaivinti visa, ką Sausis bus sušaldęs.

- Tavo noras išsipildys. Gali eiti, - pasakė Senieji Metai.

Paskui pasišaukė Birželį, Liepą ir Rugpiūtį ir taip jiems tarė:

- Pažinau jus kaip geriausius ir žmonių mėgiamiausius mano tarnus. Neklausiu jūsų ko norite, nes žinau, į ką labiausiai esate linkę ir kokį darbą mėgstate. Esate gamtos menininkai, todėl puoškite kuo gražiausiai gamtą. Tegul tie papuošimai žavi kiekvieno širdį ir traukia kiekvieno akį. Taip pat jūs prižiūrėsite mano įpėdinio sodus ir daržus, atidarinsite daržines, kad gyvuliai ir žvėreliai turėtų kuo misti ir nekęstų bado.

Visi trys buvo patenkinti. Po jų priėjo Rugsėjis ir Spalis. Jie pareiškė norį žmonių ir gyvulių geradariais būti ir visus juos aprūpinti maistu žiemai.

Jų noras taip pat buvo patenkintas. Lapkričiui leido medžių lapus nukirsti ir paruošti Žiemai kelią. Pagaliau prisiartinio ir paskutinis tarnas, senelis Gruodis.

- Tu, seneli, būsi Naujų Metų patarėjas. Jis dar jaunas ir reikalingas išmintingo patarimo. Globok jį iki žilos senatvės.

Taip pasakė Senieji Metai išėjo. O už durų jau laukė Naujieji Metai.

VI. S.

KALĖDŲ DOVANA

K. Vilsonas

Veikėjai: TĖVAS - 40 m., MOTINA - 35 m.,
VYTUKAS - 12 m., DRAUGININKAS - 21 m., SKIL-
TININKAS - 15 m. (Lokių skilties), SKAUTAI: I Lokių
skiltis - 6 žm., II Lapinų skiltis - 7 žm., ADJUTAN-
TAS - 17 m.

I Veiksmas

Skautų sueiga. Kambaryje ant stalo daug įvairių
dovanų, valgomų daiktų ir eglutė.

Įbėga skautai, rikiuojasi skiltimis. Skiltininkai turi
gaireles.

DRAUGININKAS: (Įeina).

ADJUTANTAS: (Eina su raportu, raportuoja) Broliai
draugininke, į sueigą atvyko visi.

DR-KAS: (Pasisveikina) Broliai, budėkim!

SKAUTAI: Vis budžiu!

DR-KAS: (Uždega ant kiekvienos eglutės po žva-
kutę. Kalba į skautus): Brangūs broliai, ši sueiga yra
mūsų darbo ir triūso išdava. Jūs iš savo kuklių sutaupę
ši bei tą nupirkot, savo rankomis padarėte įvairių žais-
liukų. Kiekvienas stengėtės prisidėti prie to darbo, ku-
ris yra artimo meilės simbolis.

Broliai, šitomis dovanomis kiek suteiksim džiaugs-
mo ir laimės vargšams, našlaičiams. Jūs brangūs broliai,
pasisėmę skautiškos dvasios, pilni artimo meilės, su-
teiksit džiaugsmo tiems, kuriems vargas pastojo kelią į
laimę. Užsidegę skautiškos šviesos ugnimi, pasirėmę
Kristaus meilės liepsna, jūs sukursit naują taikos aukurą,
kuris liepsnos Kristaus meilės idealu. Apie jį subursit
visus, be skirtumo ir luomo.

Tad broliai, savo šūkio vedami, žygiuokim tuo vieš-
keliu, kuris veda į Dievo, Tėvynės ir artimo tar-
nybą.

LOKIŲ SKILTININKAS: (Kreipiasi į dr-ką). Broliai
dr-ke, leiskit pranešti. Mano skilties vieno skauto
trūksta, būtent, Vytuko.

DR-KAS: Kodėl?

SKILTININKAS: Vakar buvau jį sutikęs, su juo kal-
bėjau. Jis man pranešė, kad tėvas užgynęs dalyvauti
skautiškuose užsiėmimuose ir griežtai įsakęs nebelankyti
sueigų. Man jo gaila. Jis toks geras berniukas; be to,
labai neturtingas. Gal mes jo skautiškojo darbo prisi-

minimui ir džiaugsmui ką nors iš šių dovanų paaukotu-
mėm. Jam būtų be galo smagu.

DR-KAS: Labai puiku, kad pranešė. O tavo pa-
geidavimas yra labai geras, ir aš džiaugiuos, kad tu
taip moki branginti savo skilties skautus. Mes stengsi-
mės tavo sumanymą su džiaugsmu įvykdyti.

SKILTININKAS: Labai dėkui, broli draugininke.

DR-KAS: Štai dovanos, kurias imk ir nunešk su sa-
vo skiltimi į Vytuko namus ir paruošk jų šeimai Kūčių
stalą. Bet pirm to, nusiųsk bent du skautus, kad jie jį
išvestų iš namų, o su likusiais paruošk stalą ir nemato-
mai pasišalink.

Kada Vytukas grįš, - viską ras.

SKILTININKAS: Stengsimės viską įvykdyti.

Bet, broli dr-ke, parašyk jam nors kelis žodžius.

DR-KAS: Gerai. (Ima popieriaus, rašo. Lokių skil-
ties skautai labai patenkinti. Parašęs, duoda skiltinin-
kui). Kada būsit stalą paruošę, tą laišką palikit ant
stalo.

SKILTININKAS: Dėkui. (Deda laišką į kišenę).

DR-KAS: Kaip matot, broliai, sueigą baigiam ir
visi su dovanomis aplankysim tuos, kuriems bus labai
džiugu, kurie jausis tokie pat laimingi, kaip ir jūs.
Tad baigdami, sudainuokim "Eisim, broleliai, namo".

(Visi susikabina rankomis ir tyliai pradeda dai-
nuoti. Uždanga pamažu nusileidžia.)

II Veiksmas

Scena: Maža trobelė; prie lango stalas, toliau lova,
kryžius; keletas kėdžių; krosnis, indai.

VYTUKAS: (Įeina, rankoje nešasi šluotą). Mamytė
dar nepareina. Reikia nors iššluoti, viską sutvarkyti, kad
jai grįžus, nereiktų tuojau griebtis darbo. (Tvarko). Ir
kaip ji sunkiai per dieną dirba. Kažin ką šiandien Kū-
čiom valgysim - nieko nėra. Mamytė žadėjo pareida-
ma parnešti kepalėlį duonos. (Išneša sąslavas. Vėl įeina,
šluosto stalą.)

SKAUTAI: (Įbėga). Labas, Vytuk!

VYTUKAS: Labas.

SKAUTAI: Ką veiki?

VYTUKAS: Ruošiu kambarį.

1961 metų "Skautų Aido" Nr. 1-2 kaip ir šiais
metais, išeis vasario mėn. ir bus padidintas.
Mielieji bendradarbiai prašomi medžiagą
siųsti iki 1961 m. sausio 15 d.

Red.

SKAUTAI: Vytuk, einam pasivaikščioti. Jau, matyt, baigei ruošti.

VYTUKAS: Eičiau su mielu noru, bet tėvelis uždraudė su jumis susidėti.

SKAUTAI: Nieko, jis nežinos. Pasilakstysim. (Kitas): Kur raktas? Aš užrakinsiu duris. (Randa raktą, ant sienos pakabintą, paima). O, čia raktas! - einam (visi išbėga).

(Į sceną įeina visa skiltis su dovanomis).

SKILTININKAS: Tik skubėkim, broliai.

VIENAS IŠ SKAUTŲ: Reik pasiskubinti, nes Vytukas gali tikrai greit pareiti.

(Visi dirba, krauna ant stalo visą turą).

IŠ SKAUTŲ: Bet Vytukui, manau, bus džiaugsmo.

KITAS: Gal tėvelis jį vėl leis lankyti sueigas. (Daiktus baigia sudėti ant stalo).

SKILTININKAS: Kaip manot, broliai, atrodo, kad bus gerai.

VISI SKAUTAI: Gerai!

SKILTININKAS: Skubėkim, Vytukas mus gali užklupti. (Visi išbėga).

VYTUKAS: (Už durų) Dieve mano, durys atviros! (Išbėga) Gal kas buvo?! Gal jau mamytė parėjo?.. (Pamato paruoštą stalą, nustebeš) Dieve, gerasis Dievuliau, kas čia per stebuklai! Iš kur tas gražumėlis. (Eina prie stalo). Ir tiek daug visko!

TĖVAS IR MOTINA: (Įeina).

VYTUKAS: (Atsisuka į juos) Mamyt, tėveli, iš kur tas viskas?

TĖVAS: Kas čia buvo atėjęs? (Eina prie stalo).

MOTINA: Vytutėli, kas atnešė? (Griebia sūnų).

VYTUKAS: Nežinau, mamyte.

TĖVAS: (Randa laišką) Žiūrėkit, čia laiškas.

VYTUKAS: Tėveli, duok perskaitysiu.

TĖVAS: Palauk, aš pats skaitysiu. Manai, kad aš nemoku. (Pradedą skaityti).

VYTUKAS: (Pasiima kėdę, pasilipa ant jos ir apsikabina tėvui per kaklą. Padeda tėvui skaityti).

"Brangus Vytuli!

Priimk iš mūsų nors tiek bendro kalėdinio džiaugsmo. Kad ir tu nebūdamas su mumis galėtumei prisiminti mus ir tas dienas, kai buvau dr-vėje.

Buvai geras skautas, visada paklusnus, drausmingas ir linksmas. Manau, kad tavo tėveliai tavimi džiaugias. Kad tėvelis draugovėje būti nebeleidžia, nenusimink. Atmink, kad privalai klausyti tėvų ir vyresniųjų, nes jie žino, ką daro. Užtat būk paklusnus ir sutik su jais.

Taip pat, būdamas namie, nepamiršk skautiškųjų darbelių, įstatų. Atmink, kad esi davęs įžadį. Pasistenk kiekvieną dieną būti geresnis.

Perduok savo tėveliams geriausių linkėjimų Kalėdų švenčių proga, ir esu dėkingas jiems, kad jie tave už-

augino tokią gerą ir paklusnų.

Linkiu tau linksmai praleisti Šventes.

Tavo brolis Algis,
Draugininkas.

MOTINA: Vytuli, tai tavo draugai skautai. Ach, kokie jie geri! Dieve, duok jiems sveikatos...

TĖVAS: (Į Vytuką) Tu pranešei, kad tavęs nebeleidžiu būti skautu?

VYTUKAS: Pranešiau, tėveli.

TĖVAS: Pranešk savo gerajam draugininkui, kad tave vėl leidžiu būti skautu, ir gali visada, kada tik norėsi, lankyti sueigas.

O "Skautų Aido" prenumerata 1961 metams ar nebūtų graži ir vertinga dovana Vokietijoje pasilikusiems broliams, sesėms?

Dabar suprantu skautybės tikslą ir džiaugiuos, kad turiu laimės turėti sūnų skautą. Suprantu, ką reiškia kiekvienas geras darbelis jaunatvėj, ugdant skaistų ir blaivų pilietį. Nuo šios dienos, brangus Vytuli, eisim kartu tuo keliu, kuris veda prie Dievo, Tėvynės ir artimo.

TĖVAS: (Apkabina sūnų, bučiuoja. Motina žiūri ant stalo esančias dovanas.

U Ž D A N G A

J. Vaitys - Žiema

KŪČIŲ VAKARĄ

Mėnesiena. Kieme šalta, žverbla ir tylu. Tik tvorai kai kada sutraška nuo šalčio, tik šuo kieme suamsi kartą kitą ir vėl nutyla, tik sniegas sugurgžda einančiam po kojomis...

Senė Rambienė stovėjo pas krosnį, poteriavo ir traukė iškeptus sližikus, o mažas sūnaitis Vikčiukas čia pat stovėjo, prisilaikydamas viena ranka bobutės sijono, kitos pirštus susikišęs į burną, ir pasistiepęs žiūrėjo, kaip bobutė traukydama iš krosnies metė į niekotę karštus sližikus.

- Bobule, duok man vieną sližiką, tą mažiuką mažiuką... - neiškentęs paprašė sūnaitis.

- Kad karšti jie, vaikeli, nudegsi rankes.

Vaikas paleido sijoną ir užėjo iš kito bobulės šono, kur stovėjo niekotaitė, ir išsitraukė patikusį jam sližiką, bet tasai buvo tikrai karštas. Vikčiukas, pūsdamas pilną burną į jį, prispaudė rankove sližiką į pilvą, o kita ranka užraitėjo marškinaičių sterbelę ir sugriebė į ją savo ėminį.

Linksmas, kad gavo sližiką, nubėgo į lovą, kur sėdėjo motutė. Ten pasistojo ant jos kojos pėdos, kuria jam atkišo motutė, kaip ant liepto, įkopė į lovą, atsigulė pasiėnyti už motutės pečių ir ėmė gardžiai velėti sližiką...

O kieme buvo šalta, žverbla ir tylu; tik tvoros

terškino nuo šalčio bei kur-ne-kur kartą kitą sulojo šuo...

Susvyravo durys, ir į pirkią įėjo senas Rambys. Jisai atsinešė šieno glėbį ir padėjo jį ant stalo. Nusirengęs uždegė lempą, kuri kabėjo ties stalo viduriu, ištaisė šieną, kad visur lygu būtų, ir užklojo staltiese.

Vikčiukas jau sėdėjo kampe ir stebėjosi, ką čia senelis daro. Kada bobutė atnešė ir pastatė viduryj stalo lėkštę, kurioj gulėjo kelios spalvotos plotkelės, vaikas neiškentė ir paprašė.

- Dieduli, duok man šitą raudoną...

Senė Rambienė sunešė ir sustatė ant suolo visą dvyliką valgymų, kur kiekviena ūkininkė gamino Kūčioms: buvo čia ir silkės svogūnuos, ir žuvis, ir krembliai, ir grucė, ir kisielius, ir sližikai, ir miešimas, ir daug kitų dar valgymų.

Senis Rambys kiekvieno valgymo atidalino - kasnelį atlaužė, atkabino šaukštą - ir krovė visa į vieną dubenėlį, kur stovėjo gale stalo ant suolo. Visus valgymus paragavęs statė į tam tikrą stalo vietą, kaip nuo seniausių laikų tėvų tėvai darydavo.

Sūnaitis jau vėl rymojo stalo gale ir atsidėjęs stebėjosi, ką gi čia senelis daro.

- Dieduli, kam tu viso kabini į tą mažiuką dubenėlį?

- Gyvulėliams, anūkėli. Težino ir jie, kad šiandien Kūčios, - paaiškino Rambys vaikui.

V. Krėvė.

ATSAKYMAS VYR. BROLIUI

("Sk. Aidas No 7-8)

Visų pirma sveikinu vyr. brolių, kad iškelei tokį klausimą "Sk. Aido" jūrų sk. skirtose eilutėse.

1) Visi mūsų j. skautų šakos vienetai būtinai nori turėti didelį pastatą. Bet su didelio pastato išigyjimu auga ir išlaidos, kurios viršija vieneto pajėgumą.

Dauguma vienetų turėjo didelį nepasisekimą su dideliais pastatais ir išvadoje atrodo daugiau laimima su mažais pastatais, nes perkant mažesnius galima daugiau išgyti, negu vieną, didelį. Taip pat ir remontai dideliame yra brangesni negu mažam. J. S. S. savo laiku pastatų išigyjimo reikalu išleido aplinkraštį, deja, jis liko pamirštas, kas ne vienam vienetai vėliau atsėjo daug pinigų.

2) Kokį, seną pastatą bepirktumete, vienetas turi turėti tiek pat pinigų atsargoj, kiek kainuoja perkamas senas pastatas, nes su sena valtimi visuomet kas nors yra netvarkoje.

3) Statyti patiems. Kur nors pas ką nors vis vieto atsiras valties statybai. Bet nepradėkit, kol neturite visos reikalingos statybai medžiagos. Statykit – mažą. Didumas iki "Snipe" statant valtį, pastatykite ne tik ją, bet ir vienetą. Kiekvienas žinos, kad ir

jis prisidėjo prie vieneto valties statybos. Jeigu vienetas gausis nariu skaičiumi, padarykite dvi grupes, bet statybos inžinierius turi būti vienas.

Jeigu pradžioje visi nariai įsijungs į darbą, o vėliau be priežasčių nubyrės, nurašykite tokius narius. Tik pasišventėliai savo tikslui ir idėjai verto pasiūlyti savo darbo vaisiais. Pastatas nėra "taksi", kuris aptarnauja visus.

4) Nepirkit senų vartotų, geriau statykite mažas, nes ir mažos burinės valtytės išaugina didelius buriuotojus.

Tad sekančiais metais savo statyta nauja valtimi leiskites į plačius vandenius.

v. j. s. L. KNOPFMILERIS.

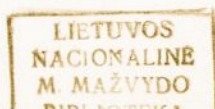
ŽMOGUS UŽ BORTO!

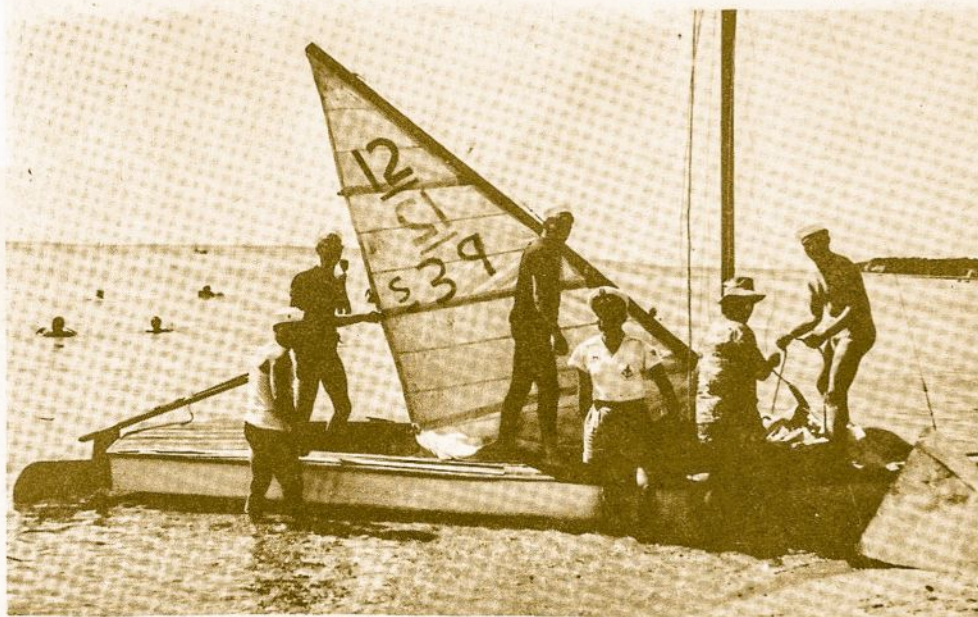
Tik vėliau sužinojome, kad berniokas bedirbdamas prarado lygsvarą ir niekieno nepastebėtas iškrito už borto apie 7 val. rytą.

Įkritęs į vandenį, jis turėjo smarkiai padirbėti, kad nepatektų į laivo durkio (užpakalio) sudaromą

Juodkrantės jūrų skaučių tunto sesės po sueigos Jaunimo Centre Čikagoje prie Žuvusiems dėl Lietuvos laisvės paminklo.
Nuotr. L. Knopfmilerio

Čikagos jūrų skautų-čių stovyklų Jūros Di

Visiems jūrų skautams Kanadoje, J.A.V. ir Vokietijoje gero vėjo ateinančiais metais linki Australijos Rajono jūrų skautai.

vandens sukuri. Be to, ir propeleris vos per sprindį palei jį praėjo.

Ištrūkęs iš sūkurio, jis truputį atsigavo. Juk tikriausiai šturmanas matė jį krintant ir jis tuoj bus išgriebtas. Bet laivas tolo, o jis liko plūduriuoti po žydria padange bangose. Baimė jį trumpam sukaustė, bet staiga jis prisiminė per pratimus kapitono patarimą: "Jeigu atsidursite sunkioje padėtyje, nepraskite galvos. Baimėje nebesuvoksi tikrėnybės. Bėgiosi kaip viščiukas nukirtus jam galvą. Taigi nepameskite niekad galvos ir protaukite!"

Bernioko rankų ir kojų judėsi darėsi pastovesni ir jis prisiminė: — aš nežinojau, kad aš galiu plaukti, bet juk aš neskęstu. Aš plaukiu!

Jis net įstengė nusikratyti sunkius batus ir kelnės. Tik dabar jis pastebėjo, kad jo rankos ir kojos dirba taip, kaip matė šunis plaukiant.

Laivas vis tolo. Bangai pakilėjus, jis galėjo dar matyti laivo kaminą ir stiebus. Aplinkui gi nieko nebuvo išskyrus vandenį ir žydrą dangų. Nuo jūros vandens berniukas dažnai užspringdavo, o taip pat ir akys perstėjo.

Tik pusryčių metu jūreiviai pasigedo berniuko. Apieškoję visas laivo pakampes, apklausinėję budinčius vyrus, jūreiviai nuėjo pranešti "Seniui" t. y. ka-

pitonui, kad jų berniukas prapuolė. Kapitonas tuo metu šnekėjosi su trečiuoju šturmanu. Jo laivasėjo pastovi kursu ir pilnu greičiu. Išgirdęs atlipantį į komandos tiltelį jūreivį, kapitonas pasisukęs į tą pusę išgirdo pranešimą, kad įgula niekur nesurandanti bernioko.

Cia kapitonas įsakė pakviesti iš valgomiojo pirmąjį šturmaną, kurio pamainoje berniukas dirbo. Šturmanas prisiminė, kokį darbą jam buvo davęs ir kad maždaug 7.10 berniukas atnešė ant tiltelio jam kavą.

Kapitonas žvilgtelėjo į laikrodį — 8.21, reiškia praėjo daugiau kaip valanda — maždaug tolygu 18 mylių. Sekė greitai įsakymai. Į jūrą buvo paleista alyvos. Laivas laikė kursą, kol susidarė alyvos ilga juosta, tada apsisuko ir patraukė išilgai alyvos juostos.

— Turime padaryti iš čia maždaug 20 mylių — pasakė kapitonas — bėgsime valandą ir dvidešimt minučių, stebėkite laiką.

Berniukas pamažu yrėsi nuplaukusio laivo kryptimi. Jis silpo ir norėjo verksti, bet prisiminė kapitono žodžius tartus įgulai: "Jūrevio dalia yra kieta. Daug nenumatytų atvejų pasitaiko jūroje, ypač per audras ir rūką. Nieks nepakiš tau reikale virvagilio ar vinies. Turi dirbti ir su galva. Atsiminkite, kad daugiausia vyrų žuvo dėl to, kad pametė galvas..."

Gera kapitonui buvo taip šnekėti, kadangi jam neteko atsidurti už borto — galvojo berniukas. O gal ir teko! Juk jūroje jis jau seniai trankosi, tai turėjo visko ir patirti. Čia berniukas ėmė kalbėti savo kapitono žodžiais, įsivaizduodamas pats esąs kapitonas ir kalbą į savo vyrus, kurie tariamai plaukiojo aplink jį vandenyje. Kelios lūžtančios bangos persirito per jį vos jo nenumurkdėdamos, bet dar jis laikėsi.

Kapitonas nesitikėjo surasti bernioko. Srovės ir vėjas turėjo laivo kursą pakeisti, be to, žmogaus gal-

Žuvusiems vainikas nešamas prie ežero.
Nuotr. L. Knopfmillerio

Mažosios ūdrytės Čikagos jūrų skaučių "Vėtrų" stovykloje. Nuotr. L. Knopfmillerio

vą pastebėti tarp bangų ir tokiose platybėse yra beveik neįmanoma. Kam teko būti jūroje, tai šitą pripažins. Be to, žmonės lengvai užvaldo baimę, ir jie greitai paskęsta. Koks likimas turėjo ištikti bernioką, kuris, jo žiniomis, nemokėjo plaukti?

Kapitonas vėl žvilgtelėjo į laikrodį. Dar kelios minutės plaukimo.

— Praneškite visiems, kad mes beveik atplaukėmė! — jis įsakė trečiajam šturmanui.

— Greitis "— Lėtai", įsakinėjo kapitonas. Jo akys bėgiojo virš bangų, trumpai sustodamas ant jūrų žolės gniūžtės, bangų viršūnių.

Staiga kapitonas šuktelėjo: "Sustabdyt mašinas! Pilnu greičiu atgal! Pasiruošt nuleist valtį!" Jis pastebėjo mažą galvą mėtomą bangų, maždaug už šimto jardų.

Berniokas pamatė, kad laivas sustojo ir kad valtys artinasi prie jo. Jėgos ėmė visai išsisemti, bet čia tvirtos rankos jį sugriebė ir jis atsідūrė valtyje ant atklodžių.

Pramerkęs akis, jis apžiūrėjo iriančiuosius jūreivius. Vienas jų šuktelėjo:

— Tai plaukei, jūra yra skirta laivams plaukioti, o ne plaukikams!

Kitas dar pridūrė:

— Gausi nemažai velnių, vaike, nes Senis labai uždukęs. Tris valandas pavėlavo išplaukti iš uosto, o čia tu užsimanei maudytis!

Berniokas žinojo, kad jūreiviai jį erzina. Jis norėjo nusišypsoti, pritarti galvos krustelėjimu, bet čia iš skausmo net susirietė.

— Baigt kalbas! — šuktelėjo antrasis šturmanas, reikia jį greičiau į laivą nuirkluoti.

Pusė nuotykių susidarė iš bernioko pasakojimo, kita pusė man buvo žinoma nuo pradžios, kadangi aš buvau to laivo kapitonu.

Kai laivas vėl pasuko reikiamu kursu, aš nuėjau žemyn pasižiūrėti bernioko. Susuktas į antklodės jis atrodė daug jaunesnis negu buvo.

— Kapitone, man labai gaila, kad dėl manęs laivas turės vėluoti.

Aš jį raminau, kaip mokėjau ir patariau gerai išsilsėti.

Dieną, prieš atplaukiant į Bostoną, berniokas sėdėjo prie dažų patalpų ir plovė šepečius. Praeidamas jį užklausiau:

— Sakyk, kaip ten buvo, kad tu nemokėdamas

plaukti, išsilaikė ant vandens dvi su puse valandos — man tas nepaprastai įdomu.

— Jūs mane pamokėte, kapitone — atsakė berniokas.

— Aš!?

— Taip kapitone, jūs sakydavote visiems, kad reikia nepamesti galvos. Be to, aš žinojau, kad jūs sugrįšite manęs paimti.

— Iš kur tu tą žinojai — nesuprasdamas paklausiau? Čia berniokas, vartydamas rankose šepetį ir iš jo spausdamas vandenį, kurį laiką galvojo. Vėliau plačiai nusišypsojo, žvilgtelėjo aukštyn ir ramiai pasakė:

— Kadangi jūs toks esate!

— Čia berniokas pats nežinojo, kad tais žodžiais jis man daugiau atsilygino, negu kad būčiau gavęs brangią dovaną iš vyriausybės ar karaliaus.

Pagal kap. G. H. Grant.

B.

JAV KARO LAIVYNO PRADŽIA

KAPITONAS LAMBERT WICKES

(Tęsinys iš "S. A." 9 nr.)

Vienas iš pirmųjų ir didžiausių amerikiečių jūrų vilkų, buvo Lambert Wickes, 16 patrankų slupo "Reprisal" kapitonas. Nepriklausomybės kovos sunkiai ėjosi amerikiečiams ir jaunutė Washingtono armija sunkiai begalėjo atsilaikyti prieš gerai aprūpintą anglų armiją. Anglų karaliaus Jurgio laivynas valdė jūras ir tikrai skubi prancūzų pagalba atėjo JAV padėti iškovoti nepriklausomybę. JAV Kongresas tam tikslui nutarė siųsti Benjamin Franklin pas Prancūzijos karalių Liudviką ir jam nuvežti buvo 1776 m. spalio mėn. paskirtas kap. Lambert Wickes.

Greitas, kaip kregždė, būrlaivis "Reprisal" be vargo lėkė per Atlantą, nešdamas B. Franklin į Prancūziją, tačiau netrukus jūroje pasirodė anglų karo laivas. Senas vėžių žvejys Lambert Wickes, nieko nelaukdamas, puolė anglų laivą, kuris po trumpos kovos pasidavė amerikiečiams. Toliau beplaukdamas "Reprisal" paėmė dar kelis sutiktus anglų laivus ir porą jų teko sudeginti, nes neužteko amerikiečių jiems sudaryti reikiamas įgulas.

Juodkrantės tunto jaun, skaučių - ūdryčių laivas su vadove ps. J. Lukošūniene.

Nuotr. L. Knopfmillerio

Su dovanomis ir svarbiu pasiuntiniu Lambert Wickes pasiekė Prancūziją greitai ir saugiai. Prancūzai norėjo padėti amerikiečiams kovose prieš anglius, tačiau karalius Liudvikas bijojo galingo anglų laivyno ir nenorėjo supykinti anglų. Norint įtikinti karalių Liudviką, kad anglai nėra taip jau saugūs ir galingi jūrose, kap. Lambert Wickes išplaukė prie Anglijos pakrančių medžioti anglų laivų. 1777 m. sausio mėnesį „Reprisal“ sėkmingas žygis tapo įrašytas į laivyno istoriją, kaip pirmoji JAV karo laivyno operacija Europos vandenyse. Pasiekęs Anglijos pakrantes, kap. Lambert Wickes paskandino penkis anglų laivus, jų tarpe 16 patrankų ginkluotą karališkąjį pašto laivą, beplaukiantį į Portugaliją. Anglų ginkluotas pašto laivas „Swallow“ lengvai nepasidavė ir gerokai patrankų šūviais apdaužė „Reprisal“, tačiau pats labiau nukentėjo nuo amerikiečių patrankų. Palikęs degantį laivą anglų kapitonas su įgula pasidavė kapitonui L. Wickes, įteikdamas savo kardą.

Po eilės jūros kautynių pačiam „Reprisal“ buvo reikalinga eilė pataisymų ir skylių užlopymų, tačiau kapitonui L. Wickes atplaukus į prancūzų uostą, anglų ambasadorius Paryžiuje visais būdais stengėsi spausti prancūzus, kad jie tam „piratui“, kap. L. Wickes, neleistų pasilikti uoste. Leidus prancūzams pasilikti uoste tikrai keletą savaičių, šiaip taip buvo atremontuotas „Reprisal“ ir anksti pavasarį 1777 m. išplaukė į „medžioklę“ aplink Airiją. Prie jo prisidėjo atvykę dar du amerikiečių karo laivai; brigas „Lexington“ ir kuteris „Dolphin“. Per trumpą laiką šie trys laivai paskandino 18 anglų laivų. Anglų admiralitetas tai matydamas nutarė pasiųsti laivyno sunkiuosius kovos laivus gaudyti amerikiečių. Jau amerikiečiams plaukiant Prancūzijos link, pasirodė jūroje sunkusis anglų kovos laivas „H. M. S. Burford“ su 74 patrankomis, kurios lengvai galėjo tokį „Reprisal“ sudaužyti į šukes. Kap. L. Wickes, davęs kitiems dviem laivams signalą bėgti, ir pats pilnomis burėmis pasileido Prancūzijos link, kad jo nepasiektų anglų laivo patrankos.

Betgi buvo sunku, nes „Reprisal“ buvo sunkios statybos slupas, o „Burford“ nors ir daug sunkesnis, bet turėdamas labai dideles bures vis labiau ir labiau artėjo. Kap. L. Wickes vienintėlis išsigelbėjimas buvo greičio išvystymas, nes anglai jau buvo prisiartinę per patrankos šūvį ir jų sviediniai jau krito į vandenį prie pat amerikiečių. Greitį pagerinti amerikiečiams galėjo tik palengvinimas paties burlaivio. Kap. L. Wickes to siekdamas įsakė išmesti per bortą visas patrankas, visus sviedinius, statines su paraku, maistu ir net su vandeniu. Tačiau greitis vistiek dar buvo per mažas. Tada buvo duotas įsakymas išplaukti storus medžio balkius iš laivo vidaus, išmesti denio grindis ir palikti tik tuos „Reprisal“ rėmus, kurie buvo būtini laivo išlaikymui. Toks didelis slupo svorio palengvinimas labai pakėlė greitį ir taip kap. L. Wickes su visa įgula, anglų nepavyti įbėgo į prancūzų teritorinius vandenius, kur gavo pilną globą.

Susitvarkę per vasarą ir atstatę laivą amerikiečiai 1777 m. rudenį išplaukė namo. Netoli New Foundland juos užklupo baisi audra. Joje žuvo kap. Lambert Wickes su laivu ir visa įgula. Išsigelbėjo tikrai vienintėlis laivo virėjas, kuris ir atpasakojo visus „Reprisal“ nuotykius.

(*Bus daugiau*)

* Trečioje tarptautinėje mokomųjų laivų regatoje 587 j. mylių atstume dalyvavo 18 laivų, kurie buvo padalyti į tris klases. I klasėje pirmas atburiauvo belgų laivas „Mercator“ — „L'Association Maritime Belge“, bet laimėtoju užskaitytas norvegų „Staatsraad Lehmkuhl“ Bergens Skoleskib. II klasėje laimėtojas tapo anglų Jawl „Nordwind“ Britų jūrų skautai.

Sveikiname brolius Didžiosios Britanijos jūrų skautus laimėjimo pasiekus.

Skyrių tvarko: A. V. DUNDZILA,
2909 W. 69th St., Chicago 29, Ill.

RADIACIJA

Nuo pereito šimtmečio pabaigos — kai Roentgenas atrado dirbtiną, o Curie — natūralią atominę radiaciją, prasidėjo modernios žmonijos gerbūvio ir naujų pavojų laikai: Roentgeno (dar vadinamų ir x-spindulių) spinduliais pradėtos daryti plaučių, kaulų nuotraukos, tačiau ta pati radiacija atnešė ir nepagydomus nudegimus. Radiumas pradėtas naudoti vėžio ligos gydymui. Šiandien radiacijos mokslai yra puoselėjami toliau, neša pasakiškus rezultatus.

Štai, Connecticut Universiteto šiltnamiuose žydi baltos ir raudonos karnacijos, iš to pat kelmelio išaugusios: Keliose šakelėse radiacijos pagalba buvo sunaikintos baltą spalvą kultivuojančios celės. Pietų kraštuose ūkininkai jau dabar auginą didesnius riešutus — atominės radiacijos pagalba išbujota nauja rūšis, kuri ir kietesniai, geresniai lukšte užauga. Kietas lukštas saugo branduolį nuo kenksmingų vabzdžių, lengviau riešutai yra siunčiami, rečiau sutrinami. Tiesiog galima sakyti, kad atomai jau žemės ūkiui tarnauja! Ir tikimasi, dirbama, tyrinėjama, kad geresnių žemės ūkio produktų auginimas būtų plečiamas. Radiacijos pagalba naikinami kenksmingi vabzdžiai, daug greičiau ir didesni pamidorai užauginami, daromi bandymai su grūdais, pupom ir kitais augalais. Bandoma užauginti tabakas su mažesniu nikotino kiekiu, kava — su labai mažai ar visai be kafeino.

Ateities dienos daug ko žada: iš vakaro pasodintus, ryte jau prinokusius pamidorus valgysim, gi tik zoologijos soduose ar muzėjuose specialiai laikomus, auginamus uodus, muses, kokius kitus piktus vabzdžius, vabalus pamatyti galėsime.

JEI ŽIEMOS MIEGU MIEGOSI —

ILGIAU GYVENSI

Daug gyvulių, gyvulėlių rudenį žiemos miegu užmiega, pavasarį pabunda. Bet nereikia būtinai žiemos ar šalčio, kad padaras žiemos miegu užmigtų: daug gyvulių miega ir karščių metu, tuo būdu apsisaugo ir išsilaiko kritiškais klimato laikotarpiais. Būdingi žiemos miegaliai yra lokys ir ežys. Gyvatės, driežai, varlės lenda miegoti į žemę, kai kurios žuvis — į jūros dugną ir dumblą.

Žiemos miegu miegančiojo kūno temperatūra krinta, sulėtėja širdies plakimas, metabolizmas — maisto, energijos reikalavimas — sumažėja. Štai, vienos voverių rūšies širdis plaka apie 360 kartų per minutę; hibernacijos — žiemos miego metu — pulsas krinta iki 3 - 4 kartų per minutę. Toks "gyvenimo sulėtinimas" jokiai kitom dirbtinomis priemonėmis neįmanomas, gi šiais laikotarpiais gyvūnėliui tereikia tik 1/100 normalaus maisto kiekio.

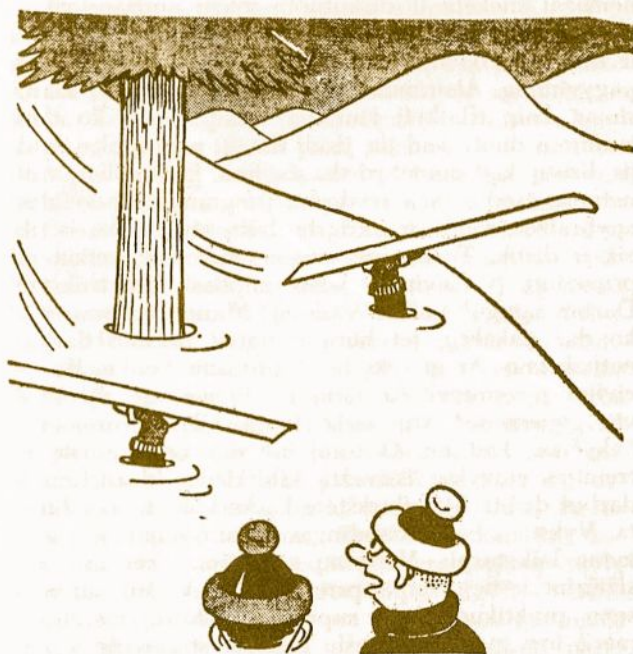
Užmiega kietai sučiaupta burna, sulenкта uodega ir panardinta galva; plaukai ar šeriai lieka "pastatyti", pasišiaušę; letenų galiukai parausta. Maistas imamas iš susidarytų taukų atsargos. Jei tos atsargos nepakanka — dažnai miego ar jau pabudimo stadijoje mirštama. Užmigus gyvulėlis nejaucia šviesos, temperatūros pasikeitimų, nebegirdi; palieka tik labai jautrus bet kokiems prisilietimams.

Šiandien mokslininkai studijuoja, gilinasi į žiemos miego paslaptis. Tikimasi, kad dirbtinas žiemos miegas gali būti labai naudingas medicinai: operacijų metu, vieton įprastos anestezijos - apmarinimo, ligonis būtų žiemos netu užmigdytas. Ypač tai būtų naudingas širdies operacijose, nes chirurgas galėtų dirbti su labai retai plakančia širdimi. (Normalaus žmogaus pulsas yra tarp 60 ir 80 kartų per minutę). Galvojama, kad būtų galima ir žmogaus amžių prailginti, nes, pavyzdžiui, žiemą miegantieji šikšnosparniai gyvena daug ilgiau už "nemiegančiuosius" to pat svorio gyvulius.

(Iš Saturday Review).

TAU YRA ZINOMA KAD —

Ramiojo Vandenyno pietinėse salose neseniai užtikti 6 - 8 colių rausvi kirminai, su auksinės spalvos plaukais. Žmogui prisilietus, padaro skaudžias žaizdas. Pasirodo, kad tie plaukai yra stikliniai.

— Čia juk tikrai akademikai savo žiemos stovykloje.

SKAUTAI VYČIAI

Skyrių tvarko s. O. GEŠVENTAS,
1803 So. 51st Ave., Cicero 50, Ill.

KODEL MUMS NEBESISEKA

IR KAS TOLIAU?

**Pašnekesys skąitytas JAV ir Kanados
skautų - vyčių sąskrydyje Toronte.**

Diskusinis straipsnis.

Kiekvieną kartą, kai mes susirenkame panašiuose sąskrydžiuose, be visų kitų techninių apsitarmų, be svarbesnės reikšmės pokalbių, bandomė išėiti reformatoriais, ieškome naujų kelių savo darbui. žvalgomės į kitų asociacijų vyčiavimą, lyginame save su anaisiais, sprendžiame amžiaus problemas, vargstame kurdami nuostatus ir reguliavimus, aptariame uniformų reikalus, pasilinksminame, pabūname drauge ir pakylesne nuotaika išsiskirstome. Tai yra labai gera ir naudinga. Tačiau po kiekvieno, kad ir darbingiausio sąskrydžio, gyvenimas vėl grįžta, ir jame, tame gyvenime, vėl yra sunku tempti bent dalelę to, apie ką taip gražiai pašnekėjome, rezoliucijų prirašėm, pasiryžom. Laiko tada vėl turime iki ateinančio suėjimo rašynėtis, sirgti tomis pačiomis problemomis, ir ratas sukasi nepajudinamai.

Kelerių pastarųjų metų laikotarpiu mūsų tarpe nemažai šnekėta ir diskutuota vyčių amžiaus ribos klausimais, vyčių prieauglio reikalais, prisimenant ir naujų darbo metodų reikalingumą, šakos veiklos pagyvinimą. Atsiranda labai aktualus ir opus klausimas, kaip išlaikyti jaunimą vyčių eilėse, ko tam jaunimui duoti, kad jis, įžodį davęs, neprapultų, kad jis dirbtų, kad domėtųsi skautavimu, kad padėtų vienetams. Rodos, yra ir darbo programos, ir veiklos apybraižos, rodos, ir to darbo būtų visur pilna — tik eik ir dirbk. Tačiau ne vienoje vietovėje, reikia gi pripažinti, vyčiavimas labai silpnas. Ko trūksta? Darbui sąlygų? Laiko? Vadovų? Mano manymu, visko dar pakaktų, jei būtų daugiau pačiam darbui entuziazmo. Ar gi toks buvo pirmasis penkmetis išėivijos gyvenime? Ar tada ne blogesnėse sąlygose visi gyvenome? Argi tada daugiau laiko turėjome? Sakysčiau, kad ne. O turėjome dar neužgesusią iš tremties stovyklų išsivežtą kibirkštėlę idealistiniam darbui dirbti. Ta kibirkštėlė kaskart vis labiau blėsta. Vyksta labai nenaudingas organizacijai persilaužymo laikotarpis. Vertybių supratimas keičiasi, nusižiūrint ir nejučiomis pritariant šių kraštų jau nuo seno praktikuojamam supratimui. Mūsų bendruomenė ima gyventi panašiu būdu ir standartu, kokiū gyvena čionykščiai gyventojai. Šitoks gyvenimas, kaip žinome ir matome, yra pagrįstas materialinės naudos principais. Žmogaus vertė saistoma materia-

linių vertybių faktoriais. Vyksta geresnio įsikūrimo, susitvarkymo lenktynės.

Jau prieš dešimtį metų mums ne vienam buvo kaktu klausytis kalbų apie pinigus, namus, automobilius — šiandien jau patys lyg nebeišvengiamai esame to viso dalyviais. Jei prieš dešimtį metų savojo išėivio vertę nustatydavome pagal tai, kas jis buvo tėvynėje, ką jis jai padarė, kokioms organizacijoms jis priklausė ir priklauso, ką jis gero žmonijos kultūrai atliko, kos jo charakteris — tai šiandien jau daugelyje atveju sprendimus darome pagal tai, kas jis šiandien yra, ar jis savoje profesijoje darbą dirba, ar jis turi namus, automobilį ir pinigų banke.

Besikeičiantis vertybių supratimas, savaime aišku, atsiliepia ir į nusiteikimą bet kokiam idealistiniam darbui, už kurį niekas pinigais neapmoka. Negalėčiau teigti, kad esame jau visai sumaterialėję. Tačiau ta kryptimi pasistūmėme daug greičiau, negu kas galėjo tikėtis. Idealistinį nusiteikimą labai sunku suderinti su materialinio gerbūvio garbinimu. Idealistinį nusiteikimą inspiruoja žmogaus dvasia. O apie materializmą Fr. Werfel sako:

„Kaip bloga muzika organizuota laiko tuštuma, taip ir materialinis galvojimas yra ne kas kita, kaip organizuota dvasios tuštuma“.

Tikint šiais mąstytojo žodžiais, gyvename organizuotoje dvasios tuštumoje. Ji tokia plati ir beribė, kad dar daug naujų ateivių atras joje vietas. O visa tai vadiname laisvės ir neribotų galimybių kraštais.

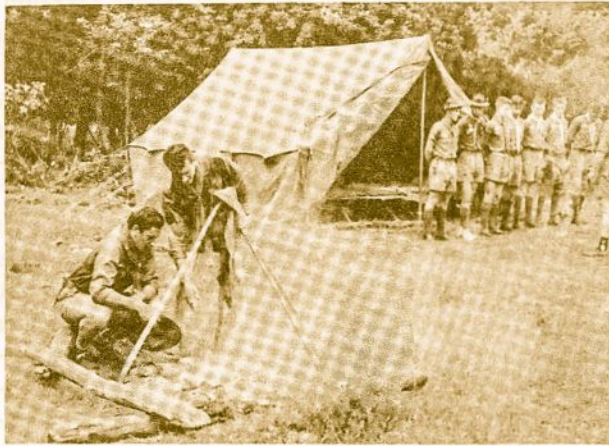
Kad nebesiseka, kad išsivežta idealistinio darbo kibirkštėlė blėsta — nėra vien mūsų problema. Tai visuotinė mūsų išėivijos problema. Abuojumas organizacijų darbui sukilo pirmiausia ne pačiose organizacijose, bet visuomenėje, kuri ėmė vytis ir lenkti čiabūvius geresnio įsikūrimo prasme. Iš tos visuomenės arba joje ateina ar išauga ir vadovai. Jie gi ir tos pačios visuomenės dalis. Iš kitos pusės jaunesnius dar veikia ir vietinė visuomenė, kurioje jie turi progos daugiau praleisti laiko, negu senesnieji. Jų sukurtose mokyklose reikia mokytis, su jų žmonėmis bendrauti, kai kada ir draugauti. Persiduoda nenoromis papročiai, pažiūros, dalykų vertinimas.

Vyčiai iškylauja Elgin, Ill.

Nuotr. J. Garbavojaus

Tuo būdu ir jaunimas jau surandamas nebe toks, kio kartais senesnieji vadovai, laisvoje savo tėvynėje užaugę ir mokęsi, dar vis ieško. Klaida būtų tokio jaunimo ieškoti, klaida būtų iš esamo daryti buvusį. Taip pat klaida būtų dėl viso to trauktis ir pasakyti: Žinokitės. Jei sutiksime, kad visa tai galėtume pavadinti blogybe, tai "Esu tvirtai įsitikinęs, kad visų pasaulio blogybių paskirtis yra pažadinti aktyvumą", — sako Coleridge.

Hartfordo, Conn. sk. — vyčiai ir kandidatai stovyklauja.

Taip — aktyvumą! Gal ne tiek rėkianti, besireklamuojanti, kiek tylų, bet aštrų ir pastovų. Jei bandome ieškoti naujų kelių vyčių darbui, supraskime pirmiausia, kad be įtempto aktyvumo mes nieko čia nebepasieksime, kad be savęs atsižadėjimo veltui mūsų pastangos. Supraskime, kad čia ką tik suminėtos darbo aplinkybės, pasinešimas apčiuopiamųjų gėrybių linkui, stato daug kliūčių, iššaukia naujiems, dar gal nebandytiems uždaviniams. Tuo būdu aktyvumui, gerai veiklai vystyti reikia jau nebe pripuolamų žmonių, bet rinktinių. Būtų prasilenkta su tiesa galvojant, kad kiekvienas gali būti tiek valingas ir pareigingas, kad atsispirty visoms masiško gyvenimo vylionėms, kad eitų drąsiai savuoju keliu, kad kovotų dėl savo idealo. Ne — taip niekada nebuvo ir nebus. Asmenybės visada prasikišdavo, visada jų reikėjo, juo labiau šiandien jų reikia. Todėl skautų — vyčių atrankos klausimas turėtų būti pirmoje eilėje svarstomas, kai į juos kandidatuoja. O priimta taip, kad skautas, sulaukęs tam tikro amžiaus beveik jau automatiškai su nedideliu programiniu paruošimu ir įžodžio apeigomis pervedamas į tą šaką, į kurią jaunesniųjų akys krypta ir kurioje bręsta jaunimas nemažiams uždaviniams savo tėvynėje, artimui, pagaliau ir bažnyčiai. Kiekviena organizacija didžiuojasi savo narių gausumu, kiekvienas jos padalinys nori, kad vis daugiau ir daugiau kandidatų būtų. Tas viskas yra natūralu ir gera. Bet negera tada, kai surinkti būriai išsiskirsto atskiromis nuotaikomis, vieningumo neberodydami net principiniuose dalykuose, kai vadovai, norėdami juos išlaikyti gausumo vardan, pataikauja, parduodami kartais ir sa-

vo pažiūras. Ne kiekybė, bet kokybė vyčių eilėse turėtų būti. Darant atranką, pirmiausia reikėtų dėmesį kreipti į kandidato nusiteikimą idealistinio darbo atžvilgiu, žiūrėti į jo charakterį, į pastovumą reikaluose, į jo norą dirbti ne sau, o kitiems, į jo pažiūras, liečiančias lietuviškąją išeivijos skautybę. Kandidatas turi būti stebimas akyklai visą jo kandidatavimo laiką. Kodėl jis eina vyčiauti? Ar todėl, kad jo draugas skautas vytis, ar todėl, kad jis nori ir toliau likti skautu, ar todėl, kad jis pasiryžęs būti naujųjų laikų riteriu, tarnauti artimui visur ir visada, tarnauti tėvynėi, būti uoliu savos konfesijos nariu. Kai kas gal pasakys, kad gera kalbėti apie atranką, jei yra iš ko rinktis. Taip. Kandidatų perdaug šiomis sąlygomis tikėtis negalima. Jaunimas imponuojamas kitokiais užsiėmimais, kitokiomis progomis, graibstomas kitų organizacijų su gal daugiau vyliojančiais pasiūlymais laiko praleidimui — arba iš viso, tėvų neberagininamas, nutolsta nuo bet kokio organizacinio gyvenimo, jungiasi į vietinių gyventojų gyvenimą ir mažai besirūpina, besisieloja, ar jį kuri nors organizacija priims, ar ne. Gal kai kam jau geriau, kad jo niekur niekas nebriimtų. Jis būtų laisvas ir darytų, ką tik nori. Tad kuo gi mes, vyčiai galėtume suimponuoti jaunimą, kad jis lauktų savo eilės būti priimamas į mūsų eiles? Atrodo, kad jau nebeužtenka to, ką turime pasiūlyti: būrelių sueigas, išskylas, bendras su skautais ir skautėmis stovyklas, proginius suėjimus. Kai kam nebeužtenka teikiamos garbės vadovauti jaunesniesiems savo broliams. Zvalgomasi naujų darbo metodų, imama ieškoti naujų kelių. Tai yra gera. Ne tik gera, bet jau ir būtina. Ką pasiūlyti, kuo suįdominti, kuo išsiskirti iš kitų? Tai būtų vadovams neatidėliotini klausimai, iešką greito ir efektyvaus atsakymo. Vadovas čia turėtų pasirodyti kūrėju. Būrelis, kuriam jis vadovauja, kiekvieną sueigą turėtų pajusti ir išgyventi ką nors naujo, nelaukto. Jaunimas mėgsta slaptumą. Kodėl gi negalima būreliams pabandyti atlikti bendruosius geruosius darbus, niekam nežinant, kas juos atliko? Kodėl būreliams negalima turėti slaptų susižinojimo kodų. Kodėl būrelis nariai negalėtų turėti slaptyvardžių, kuriuos tik jie vieni nežinotų ir kuriais vadinęsi tik savų suėjimų metu? Nesunku taip pat būtų būreliams grupotis profesiniais ar kokio nors atskiros tautos uždavinio pagrindais. Pav. Jurgio Bieulinio vardo būrelis pirmuoju savo visuomeninės veiklos uždaviniu laiko spaudos platinimą. Į tą būrelį priimami tik tie, kurie sutinka tokį darbą dirbti. Vysk. Motiejaus Valančiaus vardo būrelis yra abstinentiškas. Vėl kitas koks būrelis savo veikla išsina iš būrelio ar draugovės ribų tautiečių šalpa, arba švietimu, arba ligonių lankymu. O kiek daug įvairių darbų galima atlikti lietuviybės išlaikymui, jaunesniųjų auklėjimui, jų mokymui! Kiek daug dar dalykų lieka nepažymėti, jei jų nestudijuojama! Platūs laukai skautams — vyčiams. Reikia tik, kad jais kas eitų, kas vagą verstų. Neužtenka pramoginių iškylų į gamtą, neužtenka gražių suėjimų draugystės vardu. Vyčiavimas pirmoje eilėje yra gyvenimas. Per mažą būtų priklausyti būreliui, draugovei, mokėti nario mokestį, prenumeruoti savąją spaudą, lankyti suei-

KAIP VESTI SKILTĮ?

John Lewis

(tąsa)

X Skyrius

SKILTIES POSĖDŽIAI

Skiltis privalo tvarkyti savo dalykus, nustatyti savo specialų reguliaminą, sudaryti ir tvarkyti savo kasą. Visi šie klausimai yra aptariami skilties posėdžiuose. Juos pakanka daryti kartą per trimestrą. Šių posėdžių dienotvarkės ir nutarimai įrašomi į skilties knygutę. Skiltininko dalykas prižiūrėti, kad nutarimai būtų tiksliai įgyvendinti.

Prieš kiekvieną skilties posėdį reikia padaryti paruošiamąjį pasitarimą tarp skiltininko, paskiltininkio ir vieno geresniųjų skautų. Jie iškelia svarstytinus klausimus ir juos įrašo į posėdžio dienotvarkę.

Skilties skautams apie posėdį turi būti pranešta mažiausiai prieš savaitę. Juos reikia perspėti, kad norint išskirti kokį klausimą posėdyje, jį reikia pirma duoti aptarti paruošiamajam pasitarimui.

Kiekvienas pasiūlymas privalo būti padarytas raštiškai, jį reikia duoti skiltininkui ar paskiltininkui, šie paskutinieji jį apsvarstys prieš keldami posėdyje.

Aišku, skiltininkas pirmininkauja posėdyje. Jis turi būti aiškus, teisingas ir griežtas. Jis privalo tvirtai laikytis iš anksto nustatytos dienotvarkės ir neleisti diskusijų klausimų, kurie jos nelinečia. Iš kitos pusės skiltininkas turi prižiūrėti, kad autorius nuomonės, kuri

gas, stovyklauti. Taip – viso to per maža, jei privatus kiekvieno vyčio gyvenimass nebūtų ženklintas suprastais ir priimtais skautybės principais. Aišku, tai yra sunkus kelias, tai violetinė spalva – skausmas ir kančia, darant kitiems gera, rūpinantis pirmoje eilėje kitų gerove, tautos siekimais ir reikalais, tarnaujant žmonijai visomis jaunatviškomis išgalėmis. Skautas - vytis – tai skautų ideologiją priėmęs, joje subrendęs jaunuolis, ieškąs gyvenime laimės, kuri pastovi ir tikroji ateina, darant kitiems gera.

v. s. Č. S.

neturi pasisiekimo, turėtų pilnos laisvės išdėstyti savo mintis, jis neprivalo leisti jam kliudyti. Dažnai būna, kad pastaba arba pažiūra, iš pradžios rodos nežymi, turi savyje daug tiesos.

Skiltininkas turi gerai apsižiūrėti ir pagalvoti statydamas kokį klausimą balsuoti. Nežymi dauguma parodo didelę mažumą, o didelė mažuma gali įnešti ginčų ir nesusipratimų. Jei skiltyje pasireiškia absoliučiai įvairių nuomonių kokio klausimo sprendime, protingiausias dalykas klausimą atidėti vienai savaitei; sprendimas bus, be abejo, aiškesnis, kai susirinksit iš naujo.

Jei balsavimas yra tikrai būtinas, reikia iš pradžių priminti skautams jų ištikimybės skilčiai pareigą ir jiems pasakyti, kad jie būtų pasiruošę nusileisti daugumai šio klausimo sprendime.

Dažnai skilties posėdyje gali pasitaikyti svarstyti kokį tikrai rimtą ir sunkų dalyką, kas gali patraukti su savim nepasitenkinimą vienų ar pyktį kitų. Nutarimai, padaryti tada, kai skautai yra susipykę, neturi jokios vertės. Jei negalima taikingai baigti dalyko, jį būtinai reikia atidėti kitai dienai. Kartais galėtų būti priimtas koks per griežtas ir kam nors nemalonus nutarimas, ir būtų negražu ir nesąžininga iš skiltininkų pusės, jei jis nedrįstų atlikti savo pareigos. Tai reikia padaryti net ir tada, jei tas pasmerkia kokį prityrusį skautą, arba skilties daugumą. Tas, ką reikia, turi būti padaryta.

Kokie klausimai svarstylini skilties posėdžiuose? Jie bus:

- 1) Prasto skilties skautų elgesio atsitikimai, bausmės.
- 2) Nario mokesčio nustatymas, jo, ir bendrai skilties pinigų, paskirstymas.

Pavyzdys ar šiaip kas?.. Keturi skiltininkai šveičia puodą.

Nuotr. V. Kizlaičio

- 3) Stovyklų ir iškylų organizavimas.
- 4) Naujų narių priėmimas; paskiltininkio rinkimai.
- 5) Kai kurių iškeltų ypatingų sumanymų ar gerų darbų svarstymas. Švenčių programos.
- 6) Skilties veikimas.

Skautų šefas Baden-Powell'is labai pataria, kad kiekvieno skauto darbo apyskaita būtų duodama kas dvi savaites. Tą apyskaitą paruošia skiltininkai ir ją duoda dr-vės štabui. Apyskaitos turėtų duoti progos tuoj sužinoti, ką daro:

- a) draugovė,
- b) kiekviena dr-vės skiltis,
- c) kiekvienas skilties skautas.

Tai sudaro puikų archyvą.

Labai gerai, irgi, turėti skiltims kronikos knygą, kurioje yra sudėti skilties darbų aprašymai, jos žaidimai, visa jos istorija. Ta knyga būtų iliustruota skautų piešiniais bei fotografijomis.

Viskas tai, kas buvo pasakyta apie skilties posėdžius, yra taikytina ir dr-vės vadėjai. Ši susidaro iš skiltininkų ir paskiltininkų su dr-vės adjutantu ir draugininku (skautininku). Vienas skiltininkų rašo posėdžio protokolą. Draugovės vadija renkasi kas dvi savaitės ir viena jos didžiausiu pareigų - nagrinėti skilčių veikimo apyskaitas.

Formacija, kurios gauna berniukai, lošdami savo rolę skilties posėdyje, turi pirmąsias reikšmės jų charakteriui ir būsimam visuomeniniam gyvenimui. Tas juos pratina pareikšti savo nuomonę, laisvai ir nuodugniai diskutuoti ir rimtai elgtis. (b.d.)

Arbatėlių sezonas. Neatsilieka ir Montrealis. Skautai atrodo išalkę.
Nuotr. P. Šultės

KAIP TVENKINIO VANDUO

Antanėlis yra Marytės pusbrolis. Juodu abu vienmečiai. Abu lanko mokyklą ir abu vienu metu yra įstoję skautų organizacijon. Iš šalies žiūrint, rodės, kad abu vienodai turėjo daryti ir pažangą moksle. Tačiau taip nebuvo. Antanėlis ne visuomet tinkamai paruošdavo pamokas. Nedarė jis pažangos ir skautiškame patyrimo, kol jį nesugėdino Marytė. O buvo taip: kartą Marytė susitiko gatvėje lankstantį Antanėlį. Ji pasigyrė, išlaikiusi i III-jį patyrimo laipsnį. Antanėlis nieko jai neatsakė. Marytė tuomet paklausė:

- O tu, Antanėli, ar jau išlaikei i III-jį patyrimo laipsnį?

- Dar ne, - greit atsakė jis.

- Tai tu kaip tvenkinio vanduo, - pasakė Marytė ir jau norėjo eiti, bet Antanėlis ją sulaukė. Jam įstrigo i galvą Marytės pasakymas "kaip tvenkinio vanduo".

- Kodėl tu, Maryt, sakai, kad aš kaip tvenkinio vanduo? - klausia jis Marytę.

- Tu nesupranti, kodėl taip pavadinau tave?

- Ne.

- Duok žodį, kad nepyksi, tai paaiškinsiu.

- Duodu. Nepyksiu.

- Gerai. Ar ėjai kada pro Vaičiaus tvenkinį? - paklausė Marytė.

- O je! Ir ne kartą, - atsakė Antanėlis.

- Tai turėjai pastebėti, kad jo vanduo aptrauktas žaliu mauru, neskaidrus ir dar dvokia. O taip yra todėl, kad tvenkinio vanduo stovi vietoje, niekur neteka ir seno susistovėjusio vandens nepakeičia šviežiu. Tokio vandens nemėgsta ir negeria ne tik žmonės, bet ir gyvuliai. Tad ir tu, Antanėli, nebūsi mėgiamas skautų, jei nedarysi pažangos skautiškame patyrimo.

- Tai kas man daryti, kad nebūčiau "kaip tvenkinio vanduo"?

- Kuo greičiau pasiruošti ir išlaikyti i III-jį patyrimo laipsnį. Vėliau i II, paskui i I. Be to, skautas privalo stengtis kuo daugiau specialybių įsigyti, o tu dar neišsigijęs nė vienos.

Antanėliui gėda. Marytė tiesą kalbėjo. Jis greitai prieina prie Marytės ir sako:

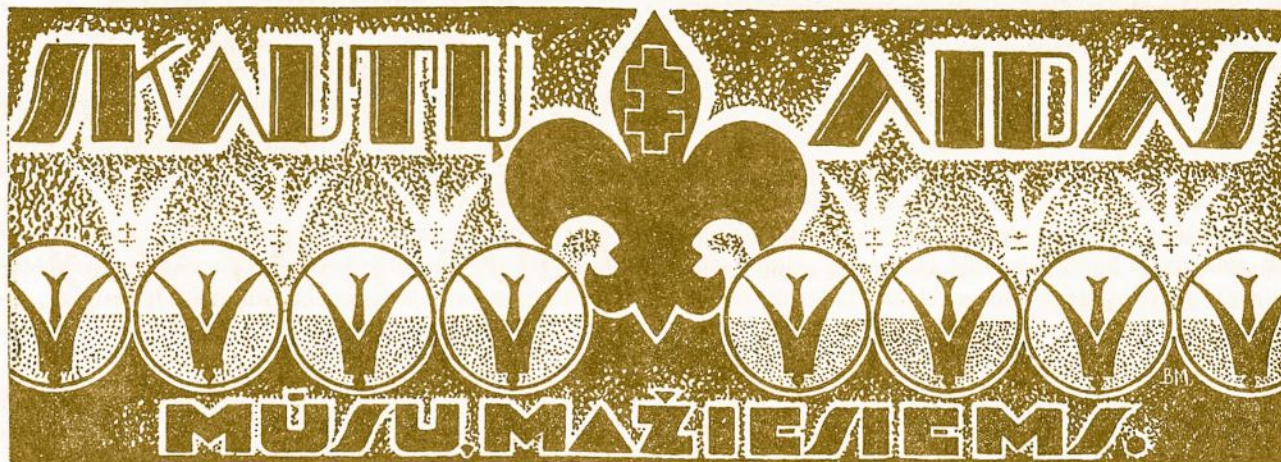
- Maryt, nenoriu būti "kaip tvenkinio vanduo", bet kaip "tekančios upės vanduo". Tik tu man padėk pasiruošti.

- Puiku, Antanėli! Aš neseniai tik išlaikiau egzaminus i III-jį patyrimo laipsnį, tai dar gerai prisimeinu visus draugininkės pašnekesius. Aš tau kasdien pasakosiu apie vieną programos skyrelį.

- Dėkui tau, Maryt! - pasakė Antanėlis ir atsisveikinęs Marytę patenkintas, šokinėdamas nubėgo.

- Ryt ateik pas mane i sodelį! - šūktelėjo Marytė Antanėliui ir taip pat nuėjo.

VI. S.

KELIONĖ Į GIRIĄ

Petriukas, Jurgiukas ir Aliukas buvo trys neperskiriama draugai: kur vienas, ten ir kitas. Prieš piet jie būdavo mokykloje, o po pietų, dažniausiai, pas Jurgiuką, nes Jurgiukas turėjo pažįstamą kiemsargį. Kiem-sargį jie vadino dėde Paulium. Dėdė buvo jiems geras, nors turėjo vieną gerą, o kitą medinę koją. Jie padėdavo jam nuvalyti gatvę, iššluodavo kiemą, o dėdė, atsilygindamas, jiems pasakodavo apie viską, apie ką tik panorėdavo. Petriukas visuomet norėdavo klausytis apie tolimas ir gražias šalis, kuriose amžinai saulė šviečia ir yra laukinių žmonių; Jurgiukas mieliausiai klausydavosi pasakojimų apie nebūtus dalykus, dėdės Pauliaus išsigalvotus; Aliukas - apie karus, karvedžius, didelius žygius. Pasitaikydavo, kad trys bičiuliai kone susipešdavo, siūlydami apie ką pasakoti. Tada dėdė visai nepasakodavo arba pasakodavo, kas jam patikdavo. Bet jie tada nerimdavo, atidžiai nesiklausydavo, ir dėdė Paulius supykdamas. Baisus buvo supykęs dėdė! Jo akys pasidarydavo mažutės mažutės ir piktos, lūpas sukąsdavo ligi kraują ir nesitverdamos rūstybe, sušukdavo:

- Kad jūs vienkojai būtumėt ... Jūs ...

Dėdė negaudavo baigti išsirekti; trys bičiuliai, kiek kojos įkerta, nešdindavosi iš kiemo. Paskui susispietę paupyje posėdžiaudavo, kaip su dėde susitaikyti. Ir susitaikydavo be didelio vargo. Patėmydavo dėdę šluojantį gatvę, prieidavo nuleidę galvas ir klausdavo:

- Tai gal, dėde, mes tau galim padėti?

Dėdė piktas atsakydavo:

- Nereik!

Bet paskui jis pradėdavo juoktis, ir visi keturi be matant sudorodavo gatvę. Dulkės tik šokdavo į visas šalis, lyg išgąsdinti žvirbliai.

Bet dažniausiai bičiuliai susitardavo, kuriam dėdė pasakos. Štai ir šiandien visi trys iš paupio drožia pas dėdę susitarę, kad pasakos apie tolimas žemes, kur žmonės gyvena kitaip nei pas mus. Šiandien sekmadi-

nis ir labai šilta. Kai būna šilta, dėdė pasakoja apie tas šalis, kuriose viešpatauja amžina žiema. Dėdė taip gražiai pasakoja, kad vaikai užsimiršta sėdį pavasario saulėje ir kone dreba.

Kieme dėdės nėra. Jis dabar savo kambarėlyje. Petriukas prieina prie durų ir barbena. Iš vidaus pasigirsta balsas:

- Kas čia?

Petriukas atsako:

- Dėde, mes čia!

- Kas jūs toki?

Vaikai tarpusavėje susidairo. Jurgiukas atsiliepia:

- Mes, Petriukas, Jurgiukas ir Aliukas, tavo draugai.

- O ko jūs norit?

- Mes pas tave, dėde ...

- Pas mane? Palaukit!

Ir visi trys kuždasi: dėdė piktas, dėdė nepasakos, geriau, kol laikas, sprukti ... Bet nebaigia apsispręsti: sprukti ar ne, o duryse pasirodo ir vienkojis dėdė:

- Tai ko norit, a? - klausia.

Vilkiukai traukia savo tradicinę Vilnelės TS.

Nuotr. A. Dundzilos

Petriukas atsiliepia:

- Šiandien, dėdė, šventa... Ar negali mums pasakoti apie tolimus...

- Nieko nepasakosiu...

Vaikai susižvalgo, ar ne laikas bėgti...

- Šiandien eisim į girią! - užbaigia jau gero veido dėdė: - Norit eit su manim į girią?

- Norim! Norim! - šaukia vaikai.

- Tai ir einam!

Ir eina vienkojis kiemsargis ir trys draugai į girią.

Miestelis nedidelis ir giria netoli: koki trys kilometrai. Vaikai jau ne kartą joje buvo, bet su dėde jie eina pirmą kartą.

Eina vieškelio. Į girią vieškelis tiesus, lyg liniuotė. Ir prie vieškelio nėra medžių, užtat reikia eiti saulės atokaitoje. Jokio pavėsio. Pirmas eina Jurgiukas, po jo dėdė, už dėdės Petriukas ir Aliukas. Dėdė vis ragina eiti, ir visi greit smarkiai sušyla. Dėdė eina labai greitai, lyg jo abi kojos būtų geros.

Priekyje matyti žalia žalia giria. Šita giria didelė ir joje galima paklysti. Pernai Juraitukas paklydo, tai jo ieškojo visą popietę, visą naktį ir tik rytą surado. Dabar Juraitukas bijo vienas į girią eiti. Žiemą, sako, joje ir vilkų būna, bet vasarą jie kažin kur dingsta.

Girios pakraščius, iš miestelio pusės, tai visi mokyklos vaikai pažįsta, nes rudenį į lazdynus eina riešutauti. Bet toliau į girią - baisu. Prie girios gyveną žmonės pasakoja, kad ten esąs didelis gyvatynas, o gyvatės esančios gero medelio didumo, kad tankmėse esama ir lokių... Bet, tur būt, žmonės meluoja, nes mokykloje sakė, kad Lietuvoje lokių nesą, o gyvačių, tokių didelių, ir iš viso niekada nebuvę. Matyt, nori vaikus pagąsdinti.

- Šilta, ką? - klausia dėdė.

- Šilta... šilta...

- Suk, Jurgiuk į kairę, šita ežia. Eisim iš šitos pusės į girią... Ten rasim upelį.

Jurgiukas drąsiai veda, nes jis gerai žino, kaip greičiausiai pasiekti upelį. Dėdei ežia eiti nepatogu: jo medinė koja lenda į purią sausą žemę.

Dar eina kokią dešimt minučių ir prieina girią. Iš arti giria baisi ir paslaptinga. Ji tyliai ošia ir retkarčiais joje suspiegia aštriu balsu nepažįstamas paukštis. Tada per visą kūną pagaugai nubėga. Tada nori patikėti, kad jos viduryje esama baisaus gyvatyno ir lokių. Bet greitai su giria apsibranti; tik pirmas žingsnis į girią šturpus. Paskui pasidaro malonus tas tylus ošimas, tas skardus paukščio suspiegimas... Truputį krūpteli, bet užtat žinai, kad esi girioje.

Visi keturi eina girios pakraščiu upelio linkui. Ir greitai pasiekia upelį. Dėdė klausia:

- Na, ką, ar nepavargote, žiogai?

- Ne, ne! - atsako vaikai.

Upelis narsiai šokinėja per akmenis, per nuvirtusį

į jo tekumą medį ir linksmas bėga kažin kur tolyn. Pavasarį visi upeliai narsūs ir nerūpestingi. Tik vasarą jie pasidaro lėtesni, matyt, aptingsta. Šitas upelis eina per visą girią; žmonės sako, kad einant jo krantu, galima prieiti kitą girios kraštą. Bet reikia ilgai ilgai eiti, užtat vaikai nedrįsta leistis į tokį ilgą žygį.

Dėdė Paulius su vaikais sėda ant upelio krašto ir ilsisi. Jurgiukas tuoj prie vandens.

- Dėdė, vanduo dar šaltas! - sako jis, iškisęs vandenin rankas.

- Palauk, kol sušils, - juokiasi dėdė.

- Jurgiukas pamato žuvų būrį... (b.d.)

MANO KALĖDOS

*Atsimenu, kai krito baltos snaigės,
Pražilo medžiai miškuose.*

*Oi, laukiau aš tuomet, Dievuli, lau-
[kiau,
Kad gimtumei širdy, ne ėdžiose.*

*Žemelė, kaip Nekaltas Pradėjimas,
Sniegulių rūbuose — baka, graži!
Gal puošėsi prieš Tavo atėjimą?
Aš rūpinau, kad puoštųsi širdis!*

*O vakarai to manojo Advento,
Lyg šimtmečiai numirę ilgesy.
Jie saugojo širdy ugnelę šventą,
Gaivindami krūtinę toj vilty.*

*Nukrisdavo dangaus skliautais
[žvaigždėlės,
Nežinomos, be garso, kaip ir aš.
Ir supratau: praeis ir ši žemelė,
O sielos alkstančios ji nesupras!*

*Tu atėjai, ir aš esu laimingas!...
Žinau: sau Draugą Dievišką turiu,
Kurs laimės duoda, ne tik linki!
Ir nėra dabar nei liūdna, nei ilgu!*

M. SAKALAS

50 METŲ SKAUTYBĖS ĮSIKŪRIMO VENGRIJOS JUBILIEJINĖ TAUTINĖ STOVYKLA

Šią vasarą LS Brolija gavo iš Vengrų skautininko George Nemethy, Jubiliejinės Stovyklos Vadovo, pakvietimą atsiųsti reprezentacinę vienetą į jų Jubiliejinę Tautinę Stovyklą prie Barry's Bay, Ontario.

Reprezentacinis vienetas buvo sudarytas iš Montrealio Geležinio Vilko Skautų Tunto;

s. v. Kand. psl. R. Navikėno - vieneto vadovo, j.s. K. Bartėškos - vadovo pavaduotojo, s.v. kand. A. Bulotos, sk. R. Kličiaus, j.s. V. Rupšio ir psl. E. Tekučio.

Tuntininko ps. A. Kličiaus pakvietimą dalyvauti Vengrų Tautinėje Stovykloje priėmėm jautriai ir rimtai. Širdys plakė ryžtu žinant, kad pirmą kartą savo gyvenime mes reprezentuosime Lietuvos Skautiją. Kiekvienas jautėme, kad lietuvišką skautišką pareigą atliksime gerai ir pelnysime garbės. Tam ir ruošėmės. Gavome įvairių praktiškų patarimų ir apmokymų iš vyresniųjų brolių, kurie yra reprezentavę mūsų

eiles Aštuntoje Pasaulinėje Džiamborėje Niagara Falls. Tobulinomės praktiškam skautavime ir rikiuotėje, derinome balsus lietuviškomis dainoms. Žinojome, jog stovyklon suvažiuos įvairių tautų skautai, bus daug lankytojų: jų akys bus atkreiptos ne į mus, bet į visą lietuvišką jaunimą.

*

Išvykome liepos mėn. 1 d. Oras puikus. Kuprinės spaudė nugaras; jos pilnos įvairių pasipuošimo ir laužams pasirodymo reikmenų, svečiams dovanėlių ir t.t. Per Ottawą ir Pembroke, besijuokdami ir bedainuodami pasiekėme stovyklavietę. Čia jau apie 600 skautų suvažiavę. Didžiausios vengrų grupės - iš Clevelando ir New Yorko.

Pirmosios stovyklavimo dienos prabėgo pasiruošimo ženkle. Įsirengėme savo vėliavos aikštelę, kur kas rytą keldavome trispalvę. Šalia pastatėme vartus su iškelta vytimi.

Vyties kryžiaus formos iškastą stalą išpuošėme tautiškais emblemais iš samanų ir spalvotų akmenėlių, net iš Montrealio atsivežtų.

Stovyklos oficialiam atidarymo parade, nešini savo vėliavas ir atiduodami pagarbą, pražygiavome pro stovyklos garbės tribūną. Čia visų tautų atstovai sakė kalbas. Už mus, lietuvius, kalbėjo E. Tekutis.

Lietui barškinant palapinės stogą, svajodavome, kur ir kaip mes galėtumėm geriau užsirekomenduoti. Pavyzdžiui, jei būtų pianinas - R. Kličius galėtų puikiai pasirodyti (gaila, jis vos bepajuda nukankintas "poison ivy"); A. Bulota puikiai susidorotų su įvairių rūšių gyvatėmis, bet, deja - jų nėra; E. Tekutis - gabus ir stiprus, bet kitos tautos gali turėti net ir profesionalų imtininkų; R. Navikėnas skautiškuose pratimuose tikrai visus nugalėtų; niekas taip nepašoks "Oželio" kaip V. Rupšys su R. Navikėnu; tikrai, niekas geriau nepasirodys prie laužų kaip K. Bar-

Toronto Šatrijos tunto tuntininkė v. sl. S. Ramanauskienė (kairėje) ir buvusioji tuntininkė ps. D. Keršienė.

Nuotr. St. Dabkaus

Toronto Šatrijos tuntas sueigoje.

Nuotr. St. Dabkaus

teška. Na, o kas susilygins su mūsų rikiute? O kas su mūsų dainomis, pasirodymais ar iširengimu rajono?

Svečiuodamiesi pas Clevelando skautus ir valgydami "guliasą", buvome pakviesti dalyvauti jų naktiniame puolime prieš New Yorką. Vengrai žinojo, kad lietuviai istoriniuose karų žygiuose už savo laisvę išeidavo laimėtojai. Žygio tikslas: pagrobti iš New Yorko tradicinį stulpą - lazda, įrašintą visokiais atsižymėjimais, stovyklomis, ir parašais. (Šios nakties puolimui buvo gautas oficialus stovyklos štabo leidimas). Visoms trimis puolėjų grupėms vadovauti buvo išrinkti lietuviai. Po sunkių kovų New Yorkas buvo nugalėtas ir jų lazda pagrobta. Lietuvių vardas ir naršumas paplito visoje stovykloje. Net ir vengrų skautės, grakščiai šokdamos "čardašą", į mus žiūrėdavo ir mūsų pastovyklę lankyti pradėjo...

Didžiajame stovyklos žaidime - pilies puolime mes buvome paskirti į patį pavojingiausią "mirties" būrį. Bet čia vėl atvežėme savo grupei pergalę. Už tai buvome stovyklos vadovybės pasveikinti ir pagirti, o Clevelando skautų vadovas trims mūsų broliams: R. Navikėnui, K. Barteškai ir V. Rupšiui - įteikė po vengrų garbės ženklą - mėlyną kaklaraistį.

Stovyklos dienos bėgo. Kasdien būdavome kviešti valgyti pas skirtingus vienetų: tai Clevelando, tai Buffalo ar New Yorko. Dažnai maudydavomės šaltame ežero vandenyje, bet dar dažniau valgydavom vengrišką "guliasą" ir smarkiai pipirais pastiprintus valgius. (Karvutės pieno vos syki teragavome).

Mūsų pastovyklėn dažnai lankydavosi svečiai. Jie žavėdavosi mūsų rajono papuošalais ir iširengimais. Jie dažnai klausinėdavo apie mūsų tėvynės praeitį ir jos likimą. Mes svečius apdalindavome įvairiais reklamomis ir atsišaukimo už laisvę lapeliais ir brošiūromis. Stovyklos vadovybę bei svečius apdovanojome dovanėlėmis. Dažnai svečiams dainuodavome lietuviškas dainas; o prie laužų juos mokydavome skautiškų šūkių ir dainų.

Tuoju prateškite
"SKAUTŲ AIDO"

prenumeratą 1961 metams!
Kreipkitės į vietovių platintojus ar rašykite administracijai.

Pasibaigus stovyklai, grįžome namo. Namai, palikę ten savo gyvą lietuvišką juoką, šūkius ir dainas. Palikę svetimtaučių širdyse prisiminimus apie mūsų tautą, papročius ir jos skautišką jaunimą. Galime drąsiai sakyti, kad savo pareigas gerai atlikome - kiek jėgos leido, atidavėme tai, ką iš savo krašto esame sėmę. j. s. K. Barteška

VIDURIO RAJONAS - JAV

CHICAGO, III.

* Jūrų skaučių "Juodkrantės" tunto metinė darbo sueiga įvyko spalio mėn. 16 d., kur buvo apžvelgta prabėgę skautiškieji metai ir pradėti naujieji 1960-61. Šia proga į atskaitingą tunto pareigas buvo įvestos į aktyvų darbą atėjusios vadovės ps. J. Janulevičienė, ps. M. Mackevičienė ir ps. G. Siliūnienė.

Tą pačią dieną buvo pergrupuoti vienetai ir priimta į tuntą 12 jūrų skaučių kandidačių. Arti šimto sesių išaugęs "Juodkrantės" tuntas savo 3-jų metų veiklos sukaktį žada minėti 1961 m. sausio 15 d.

* Filisterių Skautų Sąjungos Čikagos skyrius savo rudeninę sueigą turėjo spalio mėn. 2 d., kur buvo aptarta ateities veiklos forma ir nuspręsta pasidalinti į būrelius pagal pamėgimus. Būreliai bazuosis kultūrinių, ekonominių, socialinių, politinių ir pavergtos Lietuvos padėties klausimų nagrinėjimu. Į naująją skyriaus valdybą išrinkti fil. dr. R. Viskanta, fil. R. Stravinskaitė, R. Tonkūnaitė, ir E. Zabarskas.

* Laivų Vadų kursai rengiami "Baltijos Jūros" ir "Juodkrantės" tuntu jaunesniesiems vadovams prasidėjo š. m. spalio mėn. 23 d. ir yra sėkmingai tęsiami. Seminaro pobūdžio kursai turi 3 dalis, kurių dvi yra teoretinės, o trečioji praktinė - stažas laivų vadų-vių pareigose ir pareigos stovyklos vadijoje vasaros metu. Kursai gana giliai apima skautiškąją ideologinę ir administracinę dalį, neličiant navigacinių klausimų, kurie buvo patiekti anksčiau esniuose kursuose. Kursus lanko 22 sesės-broliai, kuriems vadovauja jūrų ps. Br. Juodelis.

* Dr. J. Basanavičiaus jaun. skautų dr. vė spalio 30 d. turėjo savo šių

metų paskutinę išskylą į Maple Lake mišką. Tarp skautiškų žaidimų ir užsiėmimų v. s. kun. J. Vaišnys pravedė pasikalbėjimą tema "Skautas gamtos draugas". Gražus oras, gera brolių nuotaika ir draugininko ps. V. Kučiausko gabumai, pravedant miško žygį su ženklais, išskylą padarė labai sėkmingą.

* ps. Romualdas Viskanta, energingas Korp! "Vytis" vadovas, buv. "Skautybės Kelio" redaktorius "Daugo" dienraštyje, neseniai gavo inžinerijos mokslų doktoratą iš Purdue universiteto Indianoje JAV. Jaunasis atominės energijos mokslų daktaras yra stropiai praėjęs skautybės mokyklą Vokietijoje ir JAV ir šiuo metu nors ir labai užimtas savo atsakinga tarnyba, vis dar suranda laiko pabūti skautų tarpe.

* Studentų jūrų skautų-čių Korp. "Gintaras" š. m. spalio 23 d. atšventė savo veiklos 3 metų sukaktį. Naujos metinės kadencijos Korp. "Gintaras" pirmininku yra išrinktas senj. jūr. ps. Liudas Šlenys.

* "Aušros Vartų" skaučių tunto "Žibučių" jaun. skaučių dr. vė spalio 30 d. turėjo įdomią išvyką į zoologijos sodą, kur buvo pažiūrėta paukščių ir žvėrelių, pasivažinėta traukinuku ir aplankytos gėlytės čia pat esančiose oranžerijose. Išvykos pabaigoje įvyko mėsos "portreto" piešimo konkursas ir kitos įdomybės. Draugovei vadovauja energinga sesė Danguolė Jankauskaitė.

* "Kernavės" skaučių tuntas jau pamažu ruošiasi ateinančiai Kaziuko mugei, kuri Čikagoje ir vėl įvyks 1961 m. kovo mėn. 5 d. Jaunimo Centre. Kaip ir anksčiau buvusiose Kaziuko mugėse dalyvaus visi Čikagos liet. skautų ir skaučių vienetai su įvairių rankdarbių eksponatų paviljonais.

* "Baltijos Jūros" jūrų skaučių tuntas iš savo išdo paskyrė \$15.00 auką žuvusiems už Lietuvos laisvę paminklo pastatymui prie Jaunimo Centro.

* Senj. Vladas Stropus ir šiais metais gražiai pasidarbavo Džiamborės Fondo labui, surinkdamas \$60. Brolijos D.F. bičiulis ps. Br. Juodelis surinko šio vajaus pabaigoje \$125.00. B.J.

LSS RINKIMAI

Neoficialiomis žiniomis iš Čikagos į LSS Tarybą išrinkti šie vadovai: v.s. K. Palčiauskas, ps. Gr. Musteikytė, v.s. kun. J. Vaišnys, S. J., ps. A. Dundzila, v.s. Br. Klierė, v. j. s. L. Knopfmilleris, s. J. Aglinskienė, s. J. Bobinienė, s. A. Jagutienė, s. S. Stasiškienė, ps. R. Tonkūnaitė, s. T. Žukienė, s. A. Augustinas, ps. A. Avižienis, ps. V. Kučiauskas, ps. T. Remeikis - visi iš Čikagos ir s. V.

Kamantas iš Clevelando, ps. A. Saulaitis, jr. iš Oakvilės, Conn. Į LSS Garbės Teismą išrinkti s. St. Gudauskienė, s. E. Korzonas ir s. V. Stasiškis - visi iš Čikagos. Į LSS Kontrolės Komisiją išrinkti s. B. Lesevičiūtė, j. ps. R. Mieželis ir ps. E. Zabarskas - visi iš Čikagos.

Seserijos Vyriausiąja Skautininke išrinkta v.s. Ona Zailskienė, Čik., pavaduotoja s. Kunigunda Kodatienė, Linden, Mich.

Brolijos Vyriausiuoju Skautininuku išrinktas s. Eugenijus Vilkas, Čik.,

pavaduotoju jūr. ps. Bronius Juodelis, Čikaga.

ATSIŪSTA PAMINĖTI:

LIETUVIŲ DIENOS, 1960 mt. lapkričio mėn., 24 psl. ir viršeliai.

MAGYAR CSERKESZ, 1960 mt. spalio mėn., vengrų skautų laikraštis, 16 psl. ir viršeliai.

ATLANTO RAJONAS - JAV

HARTFORD, CONN.

* Š.m. spalio mėn. 26 d. pasirodė Hartfordo Skautų Vietininkijos informacinis leidinys Nr. 1, Leidinys skirtas vietos skautų informacijai ir spausdintas rotatorium. Sekantis numeris išeina gruodžio mėn.

* Š.m. lapkričio mėn. 6 d. Hartfordo vietininkija lietuvių parapijos mokyklos salėje surengė Vėlinių minėjimą.

* Š.m. lapkričio mėn. 27 d. Hartfordo Skautų Vietininkija surengė Lietuvos Kariuomenės Šventės - lapkričio 23-sios minėjimą. Ta proga Hartfordo Skautų "Tėviškės" Vietininkijos vietininko įsakymu šie skautai pakelti į aukštesnį laipsnį: s. v. sl. Vytautas Trečiokas, DLK Vytauto Draugovės vadas, už įdėtą darbą ir pasiaukojimą vadovaujant šiai draugovei į vyresnio skiltininko laipsnį, vietininkijos adjutantą vyti psl. Faridą A. Maslauską, už ištvėrimingai eitas adjunto pareigas - į skiltininko laipsnį. "Žuvėdrų" valties globėjui pristačius, valties vadą

- vair. Raimondą Petniūną - į valtininko laipsnį, o jūr. skautą Džiugą Miniuką - į vairininko laipsnį. Jūrų skautų jauniui kandidatui Andriui Ustijanauskui, išlaikius į jaunių jūrų skautų trečią patyrimo laipsnį - leista duoti jaunių jūrų skautų įžodį. Draugininkui pristačius, sk. kand. Robertui Petruškevičiui išlaikius į trečią patyrimo laipsnį, - leista duoti skautų įžodį. Vilkiukui kand. Juozui Džugauskui, išlaikius į 3-čią vilkiukų patyrimo laipsnį, leista duoti vilkiukų įžodį. A. M.

VIS TAS PATS GROŽIS TĖVYNĖS MIŠKUOSE ŽIEMA ...

199.147